

the book is owned by Khun Manu;
typed to Word Document by Khun Ton;
converted to PDF format by Khun Ton

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

SamGler Reading Society (08/04/99)

<http://www.samgler.org>

จะเอ้

ป.อินทรปาลิต

- ๑ -

นอกจากเฉลิมกรุงบาร์ นิกกรับกิมหงวนก็ยืนเตร่ออยู่หน้าศาลาเฉลิมกรุง ๒ สหายแต่งกายคล้ายคลึงกัน กางเกง ขาวาวปาล์มบิขสีเทา เสื้อเชิ้ตโปโลแขนสั้นสีขาว ขณะนี้เป็นเวลาประมาณ ๑๓ น. หน้าโรงภาพยนตร์อุณหานาผาดั่ง สี เขียว ๆ แดงลานตาไปหมด มันเป็นโปรแกรมของละครคณะหนึ่งซึ่งอยู่ในความนิยมของมหาชน

กิมหงวนมองไปทางห้องตัว แล้วพูดกับเพื่อนเกลอของเขา

“ดูละครใหม่ละคร เข้าไปนั่งเล่นแก้กุ่ม”

นิกกรสันศิริชะ

“ไม่ไหว ร้อนจะตายโหง เข้าไปข้างในเหมือนอยู่ในเตาอบ ไปเที่ยวที่อื่นดีกว่า วันนี้ขอให้กันเลี้ยงดูปุ่เสื้อแก้ให้ เต็มที่สักวันเถอะวะ”

อาเสี้ยหัวเราะะ มองดูนายการรณวงค์อย่างแปลกใจ

“แกมีต้นทุนมาเท่าไร”

นิกกรยกมือตบกระเป่ากางเกง

“ไม่ต้องวิตก เทียวกันให้ยันป้าย วันนี่วันเสาร์เสี้ยด้วย กันมีอยู่ ๒,๐๐๐ บาท”

“อ้อ-แกไปรอยอะไรมาไว้”

นิกกรกระซิบข้างหูเสี้ยหงวน

“กันจี้คุณพ่อเมื่อคืนนี้” เขาหมายถึงเจ้าคุณปัจจนึก ๆ พ่อตาของเขา

“ฮ่า ที่เกิดอะอะกันเมื่อคืนนี้แกดอกหรือ ?”

นายหน้าทะเล้นยักคิ้วแผล็บ

“อ้อ อ้ายโม่งที่ป็นเข้าไปในห้องคุณพ่อคืนกันเอง อย่าบอกความจริงเรื่องนี้ให้ใครรู้เสี้ยวณา เจ้าพลมันสงสัยกัน เหมือนกัน”

เสี้ยหงวนหัวเราะก๊าก

“แกนี้นับถือเลย ผ่าวะ แกทำยังไงลองเล่าให้กันฟังซิ” พูดจบกิมหงวนก็หันมาเอ็ดตะโลตำรวจในเครื่องแบบคน หนึ่งซึ่งยืนอยู่ข้าง ๆ เขา “ฟังอะไรเล่า แล้วกัน”

ตำรวจทำหน้าที่อื่น ๆ เดินเลียงไปทางอื่น นิกกรเล่าความจริงให้กิมหงวนทราบ

“ไม่ยากเย็นอะไรหรือกั กันแต่งเครื่องอ้ายโม่งดำ ป็นเข้าไปในห้องคุณพ่อตอน ๕ ทุ่ม ขณะที่ท่านกำลังนับเงิน อยู่หน้าตู้เซฟ แล้วกันเอาป็นจ่อท่าน ตะครุบเอาเงินมา ๑ ปีก รีบป็นหนีออกทางหน้าต่าง”

“ว่า-เล่นเอาไกลาหลอลหล่ม่านกันทั้งบ้าน ตอนที่คุณอาวีรองอะอะเอ็ดตะโล ตะโกนให้ใครช่วย” แล้วกิมหงวนก็ หัวเราะ

มีเสี้ยงหัว ๆ พูดสอดขึ้น

“ปลันกันทีไหนครับ ใครปลันใคร บอกผมหน่อยได้ไหมคุณ”

อาเสี่ยหันมามองดูผู้พูด ตำรวจคนนั้นนั่นเอง พอตาต่อตาสพกัน ต่างคนต่างสอ้งโหยง

“บู้โธ่” กิมหงวนส่งเสียงลั่น “บอกให้ไปให้พ้น ไม่รู้จะมายืนฟังเอาตะหวักตะบวยอะไร”

ตำรวจยิ้มแห้ง ๆ

“ผมอยากรู้เรื่องนี้ครับ”

เสี่ยหงวนจึยปาก

“มันไม่ใช่ก่งการอะไรของคุณนี่นา การปล้นเป็นเรื่องของพวกเขาปล้นและการถูกปล้นเป็นเรื่องของฝ่ายเจ้าทรัพย์”

“แต่การจับและข้อมเป็นเรื่องของผม”

กิมหงวนขมวดคิ้วย่น

“คุณจะทำใคร หรือข้อมใคร ตามใจคุณเถอะ แต่เรื่องที่เราคุยกันเป็นเรื่องส่วนตัว ฉะนั้นเชิญคุณออกไปห่าง ๆ”

ตำรวจค่อย ๆ ถอยหลังพาดตัวออกไป เสี่ยหงวนพูดกับนายการุณวงศ์ต่อไป

“แกหยิบมาได้ ๒,๐๐๐ บาท ทำไมคุณอ่าวท่านบอกว่า อ้ายโม่เงาเงินไปถึง ๒๐,๐๐๐ บาท”

นิกรหัวเราะ

“ตอแหล แก่จะตายหน้าแล้วยังตอแหลอีก ปลาทกน้ำบอกว่าตัวโต เมื่อคืนท่านโพนทนาบอกใคร ๆ เขาว่า ถูกอ้ายโม่เงาเงินไป ๒,๐๐๐ บาท พอเช้ากลายเป็น ๓-๔ หมื่นแล้ว ความจริง ๒,๐๐๐ บาทเท่านั้นเอง”

กิมหงวนมองดูนายการุณวงศ์ด้วยความนับถือ

“แกนี่สำคัญมาก จักระทั่งพ่อตา”

“ชะ พ่อตาไม่ใช่พ่อตัวดีก็ว่า อย่าพูดให้ใครรู้เสียวนา หมู่นี้คุณพ่อรำรวยใหญ่ เรียกแป๊ะเจี๊ยะคนที่เช่าตึกแถวของท่านรายละ ๒-๓ พันเลยจึเสี่ยหวาน ๆ ไปเหอะ ไปเที่ยวกัน”

เสี่ยหงวนอมยิ้ม

“ไปไหนล่ะ”

“เถอะนำ ไปไหน ๆ ก็ไป ช่วยกันผลาญสตาจี้ให้หมด ๒,๐๐๐ บาท แล้วกลับบ้าน”

กิมหงวนว่า “ขาดเจ้าพลไปคนหนึ่งไม่ใคร่สนุก ไปรับมันก่อนเรอะ ปานนี้มันยังคงอยู่ที่ห้าง “พัชราภรณ์” หรือมาเข้าไปโทรศัพท์ในเฉลิมกรุงบาร์ ให้มันบึ้งรตมาที่นี่”

นิกรสั่นศีรษะ

“อย่าเลยหงวน ถ้าเจ้าพลมันรู้ว่ากันมีเงินตั้ง ๒,๐๐๐ บาท มันก็ต้องบอกพ่อตากันว่ากันคืออ้ายโม่เงาเมื่อคืนนี้ เราเที่ยวกัน ๒ คนดีก็ว่า ให้มันรู้ไปที่เถอะวะว่า ขาดเจ้าพลไปคนหนึ่งเที่ยวไม่สนุก”

“เอา-ตามใจ ไปไหนก็ไป กันมีเงินติดกระเป๋าอยู่พนักกว่า เที่ยวกันให้มหาวินาศ กลุ่มใจจะตายโหงแล้ว”

“ฮะ กลุ่มใจอะไรอีกล่ะ”

“กลุ่มใจในความมั่งมีของกันนะซี ไม่รู้ว่ามันจะรวยไปถึงไหน ใช้เงินเท่าไร ๆ ก็ไม่รู้จักหมด ให้รากเลือด ปี ๘๘ กันมีรายได้ถึง ๒๔ ล้าน ทั้ง ๆ ที่อยู่ในระหว่างสงคราม”

“พอ-อย่าโม้เลย ใครเขาได้ยินเข้าเขาจะหมั่นไส้”

กิมหงวนหันมาทางขวา แลเห็นตำรวจคนนั้นยื่นอ้าปากหอยฟังเขาพูดกับนิกร อาเสี่ยตวาดแว็ด

“ฟังอะไรโวย บู้โธ่ ไล่ตั้งหลายหนไม่รู้จักไป”

พลตำรวจผู้นั้นยิ้มแหย ๆ

“ง่า - ผมอยากจะทำอะไรคุณสักหน่อย”

อาเสี่ยพยักหน้า

“เรื่องอะไร”

“คุณช่วยกรุณาบอกผมหน่อยได้ไหมครับว่าผมอยู่โรงพักไหน”

“อ้าว” กิมหงวนร้องขึ้นดัง ๆ “ตัวของคุณเอง คุณยังไม่รู้ว่าอยู่โรงพักไหน ผมเป็นคนอื่นจะตรัสรู้ได้อย่างไรกัน ว่า-คุณถ้าจะไม่สบายกระมัง”

“นั่นนะซีครับ ผมป่วยเป็นโรคเส้นประสาทมาเดือนกว่าแล้ว สารวัตรท่านส่งผมไปอยู่โรงพยาบาล-ง่า-โรงพยาบาลอะไรผมก็ลืมชื่อไปแล้ว หลังคาแดง ๆ ครับ อยู่ฝั่งโน้น หมอเขาว่าผมป่วยมาก แต่ผมว่าผมไม่เป็นอะไรเลย แล้วผมก็หนีเข้ามาจากโรงพยาบาลเมื่อตอนเที่ยงนี้เอง ง่า-ผมไม่รู้จะไปทางไหนหรือครับ แดดก็ร้อนจัด แต่ว่าถึงแดดจะร้อนอย่างไรขอให้ประเทศไทยเจริญก็แล้วกัน จริงไหมผมว่าไทยเรากำลังจะได้เข้าเป็นสมาชิกสหประชาชาติ แต่เรายังนิยมจะนำจำป๊ะกันอยู่ คุณเชื่อไหมว่าสมรรถภาพอันเข้มแข็งของตำรวจ จะทำให้น้ำประปาไหลตลอดอาทิตย์”

นิกรกับกิมหงวนกลืนน้ำลายเอือกพร้อม ๆ กัน

“น้องชาย” นิกรพูดยิ้ม ๆ “ไปนอนพักก่อนที่โรงพักเถอะ โถ-คุยเสียจนน้ำลายเลอะเทอะปาก”

“ผมยังไม่ออกนี่ครับว่า ผมเป็นตำรวจโรงพักไหน เอ-หรือผมเป็นทหาร มันยังงักกันแน่”

อาเสี่ยพยักหน้ากับนิกร

“ไปเถอะกร ขึ้นอยู่ซักซำกันจะพลอยเป็นด้วย”

๒ เกล่อหัวเราะขึ้นพร้อม ๆ กัน แล้วพากันเดินไปจากที่นั่น ซ้ำมปากถนนไปฝั่งตรงข้าม เสียงใครคนหนึ่งตะโกนเรียกกิมหงวน

“เสี่ยครับ อาเสี่ยครับ”

กิมหงวนหันมามองดู แล้วเขาก็สะดุ้งโหยงกระพชาชายคนหนึ่ง แต่งกายด้วยเสื้อกางเกงขาดปะกระรุ่งกระวัง สวมหมวกหลุบหน้า เดินเข้ามายกมือไหว้เสี่ยหงวนอย่างนอบน้อม

“สวัสดิ์ครับเสี่ย”

นิกรกล่าวถามเบา ๆ

“ญาติแกหรือหลาน”

กิมหงวนทำคายน

“ไม่ใช่ญาติไฉ่ ขอทานขาประจำของกันเคยไปขอที่ห้างเป็นกิจวัตรประจำวันคล้ายกับว่ากันเป็นลูกหนี้มัน” พูดจบก็หันมาทางนายกระยาจก “ทลิ่งมาเรียกซำทำไม”

บุรุษผู้มีอาชีพในทางภิกขาจารย์ยิ้มให้มหาเศรษฐี

“ได้โปรดเถอะครับ.....”

กิมหงวนพูดชัดขึ้นทันที

“โปรดตะหวักตะบวยอะไรอีกเล่า เมื่อซำก็ให้แล้ว ๕ บาท”

“ถูกแล้วครับ แต่ผมจะขอความกรุณาอาเสี่ย เบิกล่วงหน้าสักหนึ่งเดือน คือ ๑๕๐ บาท ผมจะไปหัวเมืองครับ”

อาเสี่ยทำตาปริบ ๆ ยกมือท้าวสะเอวมองดูเจ้าขอทาน

“นี่แกเข้าใจว่า ฉันเป็นลูกหนี้แกยังงั้นรี แกเห็นฉันเคยให้แกทุก ๆ วัน วันละ ๕ บาท แกก็ถือว่าเป็นความจำเป็นที่ฉันจะต้องจ่ายให้แกทุกวัน ถึงกับทลิ่งเบิกล่วงหน้า ๓ เดือน ไป-ไปให้พัน เตี่ยวเตะตายห่า”

กระยาจกอมยิ้ม ยกมือไหว้ปะหลก ๆ

“กรุณาคณยากจนเถอะครับ เมื่ยมเขาอยู่พิษณุโลก พาแม่ยายกับลูกไปเปิดสาขาขอทานที่นั่น เขาโทรเลขบอก มาว่าเขาเจ็บหนัก ผมจะต้องขึ้นไปเยี่ยมเขา อาเสี่ยก็ได้ชื่อว่าเป็นผู้เมตตากรุณาคณจน ให้ผมเบิกล่วงหน้าสักเดือนเถอะ ครับ”

กิมหงวนสั่นศีรษะช้า ๆ

“ฉันแปลกใจเหลือเกิน มนุษย์ผู้ชายอย่างแกยังหนุ่มแน่น ร่างกายแข็งแรง ทำไมไม่ทำงานทำ เอาแต่เที่ยวขอทานเขา”

นายขอทานหัวเราะอีกครั้งหนึ่ง

“โอ้อาเสี่ยครับ คนไม่มีความรู้อย่างผมถ้าทำงาน มันก็ต้องแบกหาม มีรายได้วันหนึ่งอย่างมาก ๒-๓ บาท พอกินเมื่อไรล่ะครับ”

นิกรเสริมขึ้น

“แกมีน้อยแก็ใช้น้อยซีวะ วันหนึ่ง ๒-๓ บาทมันควรจะพอ”

“โอ๊ย ไม่พอหรือครับ คุณคิดดูซีครับ โอเลี้ยงวันละ ๕ แก้ว ค่าอาหารของผมมือหนึ่งราว ๖ บาท ค่ารถสามล้อไปขอทานตามบ้านเขาประจำอีกวันหนึ่งตก ๑๒ บาท ค่าบุหรืเนวีคัท ๒ ของ ๑๐ บาท วันหนึ่งอย่างน้อยผมต้องใช้เงิน ๕๐ บาท”

๒ สหายกลืนน้ำลายเอือกพร้อม ๆ กัน

กิมหงวนว่า “แกมีรายได้จากการขอทานวันละเท่าใดวะ”

ชายขอทานนิ่ง

“ราว ๖๐ บาทครับ ที่เรียนกับอาเสี่ยตามจำนวนเงินนี้ หมายถึงขาประจำของผม ล้วนแต่อาเสี่ยกระเป๋าหนักทั้งนั้น ผมได้คนละ ๕ บาทต่อวันเป็นประจำ ส่วนการขอปลื้กย่อย ผมไม่ได้คิด”

อาเสี่ยอดหัวเราะไม่ได้

“รายได้ของแกงามมากทีเดียว พยายามเป็นขอทานเรื่อย ๆ ไปก็แล้วกัน”

“ครับ อาชีพของผมมันคงดีมาก ภาษีก็ไม่ต้องเสีย แต่งตัวยังงี้ก็ได้ ทำงานเพียงวันละ ๕-๖ ชั่วโมงเท่านั้น พอเย็นกลับบ้าน อาบน้ำอาบท่าผลัดเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวใหม่ แต่งตัวออกเที่ยว ดูหนังบ้างดูละครบ้าง ง่ากรุณาจ่ายให้ผมล่วงหน้าสักเดือนเถอะครับอาเสี่ย”

กิมหงวนถอนหายใจเบา ๆ

“แกนี้มันกวนใจฉันมาก” พูดจบกี้ล้วงกระเป๋าหยิบซองธนบัตรออกมา ส่งธนบัตรราคา ๑๐๐ บาท ๑ ฉบับให้เจ้าขอทาน

“เฮ้อ เอาไป อ้ายเวร”

“โอ้-ให้ผมอีก ๕๐ บาทซีวะ”

“ไม่มีโว้ย” อาเสี่ยดู “มีแต่ใบละ ๑๐๐ ให้แกฉันก็ขาดทุนอีก ๕๐”

“ไม่เป็นไรครับเสี่ย ผมมีทอน แล้วเขาก็ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบธนบัตรราคาต่าง ๆ ปึกบ้อเริ่มออกมา เป็นจำนวนเงินไม่ต่ำกว่า ๕๐๐ บาท”

อาเสี่ยส่งธนบัตรใบละ ๑๐๐ ให้อีกหนึ่งฉบับ เจ้าขอทานทอนให้เขา ๕๐ บาท ล้วงกระเป๋าเสี่ยตือหยิบซองบุหรืเนวีคัทกับไม้ขีดไฟออกมา

“เชิญสูบบุหรืซีครับ”

กิมหงวนกับนิกรดึงมาจากมือขอทานคนละมวน ชายขอทานรีบจุดไม้ขีดให้

“ขอบใจ” นิกรพุดยิ้ม ๆ “แกเป็นขอทานบรรดาศักดิ์ที่มีความเป็นอยู่สูงมาก ฉันอยากเป็นแกบ้างแล้วละ”

“อ้อ อย่าเลยครับ คุณเป็นอาสาเสียบานกว่าผมเป็นกอง” พุดจบเขาก็กระพุ่มมือไหว้นิกรกับกิมหงวน “ผมลาละครับ”

๒ เกลอปพยักหน้าแทนการรับไหว้ เจ้าขอทานตะโกนเรียกสามล้อคันหนึ่ง ก้าวขึ้นนั่งโดยไม่ต้องถามราคา บอกคนรถให้ขี่ไปทางสามยอด

“อือ- -” กิมหงวนครางเบา ๆ “คนเรานี้ถ้าหากินถูกช่อง แม้แต่จะเป็นขอทานมันก็สบายดีเหมือนกัน”

นิกรพพยักหน้าเห็นพ้องด้วย

“เออเออะ เราเป็นขอทานกันบ้าง เริ่มต้นเดี๋ยวนี้แหละ”

อาสาเสียวเราะ

“ยังก่อนไว้ย”

๒ สหายหัวเราะขำพร้อม ๆ กัน นายการุณวงศ์จูงมือกิมหงวนพาเดินต่อไปและซื้อฝรั่งแดงที่หน้าร้านถ่ายรูปแห่งหนึ่ง กิมหงวนเลี้ยวมาดูรูปในตู้โชว์ เขานึกอยากจะถ่ายรูปขึ้นมาบ้าง พอ นิกรถือห่อฝรั่งเดินมายืนข้างเขา อาเสียวก็พูดขึ้น

“เฮ้ย - แกกับกัน ถ่ายรูปคู่กันสักทีเถอะวะ ตั้งแต่เป็นเพื่อนกันไม่เคยถ่ายคู่กันเลย”

นิกรสั่นศีรษะ

“ไม่ดีหรอก ชักรูปแล้วอายุสั้น..”

กิมหงวนอมยิ้ม คำว่าเขนนิกรพาเข้าไปในร้านถ่ายรูป เจ้าลูกจ้างในร้านรีบลุกขึ้นยืนต้อนรับเขา เชิญให้ขึ้นไปชั้น

บน

เจ้าถ่ายรูปกำลังนั่งแต่งกระจกอยู่ที่โต๊ะทำงาน นายช่างได้ยินเสียงฝีเท้า ๒ สหายก็เงยหน้าขึ้นมองดู

“เชิญครับคุณ” เขาพูดไทยอย่างชัดเจน

นิกร กิมหงวนเข้ามายืนข้างโต๊ะ นายการุณวงศ์เอ่ยขึ้น

“อ้าวต้องการถ่ายรูปขนาดโปสการ์ด ราคาไม่ต้องพูดถึง ถ่ายให้สวย ๆ ก็แล้วกัน”

นายช่างลุกขึ้นยืน

“ได้ครับ เชิญคุณนั่งดูรูปในอาละบั้มไปพลาง ๆ ก่อน ผมจะเตรียมกระจกสำหรับถ่ายรูปคุณเดี๋ยวนี้”

“ดีแล้วเก้าแก่” กิมหงวนพุดยิ้ม ๆ “เร็ว ๆ หน่อยจ๊ะ ร้อนเหลือเกิน”

“อ้อ คุณร้อนหรือครับ ยังงั้นผมจะส่งไอ้เลี้ยงมาให้”

นิกรยิ้มแป้น

“เก้าแก่ใจดีมาก ส่งไอ้เลี้ยงมาต้อนรับลูกค้า”

“ครับ ไม่เป็นไรครับ คุณจะรับประทานไอ้เลี้ยงหรือไอ้สครีม”

นิกรว่า “เอาไอ้เลี้ยงดีกว่า ไอ้สครีมอ้วฟังกินมาจากเฉลิมกรุงประเดี๋ยวนี้เอง”

“ได้ครับ ผมจะให้ลูกจ้างไปสั่งให้คุณเดี๋ยวนี้ ง่า-ขอสตางค์ด้วยครับ ๒ แก้ว ๑๐ สลึง”

นิกรสอ้งโหยง

“เก้าแก่ไม่ได้เลี้ยงฉันดอกหรือนี่”

“เลี้ยงซีครับ แต่คุณออกสตางค์เอง”

นายการุณวงศ์ทำหน้าที่ชอบกล

“ขอบใจ ไม่ต้องหรือเก้าแก่ ไปใส่กระจกเถอะ อ้วนั่งดูรูปกันไปพลาง ๆ ก็ได้”

เจ้าของร้านถ่ายรูปยิ้มให้เขา เดินเข้าไปในห้องมืดทางขวามือ นิกกับกิมหงวนเข้ามานั่งบนโซฟาตัวเดียวกัน นิกหยิบสมุดคาละบั้มขึ้นดู ในสมุดมีรูปถ่ายของผู้ที่มาถ่ายรูปที่นี่และส่วนมากเป็นผู้หญิงสาว ๆ บางคนก็ยิ้มอย่างเก๋ บางคนยื่นยิ้มทะแม่ง ๆ วางท่าต่าง ๆ กัน ตามแต่อัธยาศัย

พลิกไปเกือบถึงหน้าสุดท้าย นิกกับอาเสี้ยก็แลเห็นรูปถ่ายขนาด ๓ นิ้วของผู้หญิงสาวคนหนึ่งซึ่งกำลังไปรอยิ้มอย่างน่ารัก หล่อสวยราวกับหยาดฟ้ามาดิน นัยน์ตากลมโต ปากนิด จมูกหน่อย เค้านำบอกความเป็นผู้ดีมีสกุล สวมเสื้อคอปกเรียบ ๆ

กิมหงวนจึ้ยปาก

“อูแม่เจ้า จึ้ย ๆ ๆ ๆ สวยบรรลัษจักรเลย”

นิกชมมวดคิ้วย่น

“สวยยังไฉวะ สวยบรรลัษจักร”

“โลกจะมาฆ่ากันเพราะความสวยของเธอล่ะซี ไฉ้ย—” แล้วเสี้ยหงวนก็ยกมือขวาคลุมหน้าอก “กร- กันถูกศร กามเทพเข้าให้แล้ว”

“แต่กันถูกก่อนแก พอเห็นรูปแว็บเดียวกันก็รักหล่อทันที” แล้วนิกก็ตัดเสียงพูดเป็นนาตะดนตรี “ซรอยจะเป็นนางไม้จำแลงตัวมาถ่ายรูปเป็นแน่ หรือมายก็ต้องเป็นลูกพระยามหากษัตริย์ไป

“เฮ้ย ๆ ๆ ร้านถ่ายรูปไว้ยไม่ใช่บ้านเรา”

นิกหัวเราะ มองดูแม่เทพิดาอีก พยายามแกะมันออกมาจะทำให้หลุดออกมาจากคาละบั้มเพื่อจะยึดไว้เป็นกรรมสิทธิ์ แต่ก็ไม่ออกเพราะด้านหลังทากาวไว้ เจ้าของร้านถ่ายรูปทุกแห่งมักจะทำอย่างนี้ เพราะมีนักเลงดีชะโมยแกะรูปเอาไปบ่อย ๆ

“เอ - ยิงมองก็ยิ่งสวย” นิกปรารภ “อยากรู้จริงแะวะว่า ลูกเต๋าเหล่าใคร ผิดนักกันทิ้งประไพเลย สวยกว่ายายไพของกันตั้งเป็นก่อง”

กิมหงวนหายใจเบา ๆ

“แกกับกันน่าจะอยู่ร่วมโลกกันไม่ได้” พูดจบกิมหงวนก็ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบปืนพกออกมา “เจ้ากร กันขอให้แกเลิกเล่นหาผู้หญิงในรูปนี้ เพราะหล่อเป็นดวงใจของกัน”

นายการณวงศ์หยิบปืนพกในกระเป๋าของเขาออกมาถือบ้าง

“แกไม่ใช่พ่อกันนี่หว่า”

“อ้าว ขอร้องกันดี ๆ ไม่เชื่อก็ยิงกันเท่านั้นแหละ”

๒ สหายผลุดลุกขึ้นยืนพร้อม ๆ กัน ถอยหลังออกห่างจากกัน

“ได้ซีหงวน ระวัง ถ้ากันนับ ๓ เราจะตอยิงกันทันที ใครถูกยิงตายคนนั้นเป็นฝ่ายแพ้ ไม่มีสิทธิ์ยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงคนนี้”

กิมหงวนพยักหน้า

“ยุติธรรมดีมาก เอาหรือยังล่ะ กันพร้อมแล้ว”

ต่างคนต่างยืนคุมเชิงกัน นิกนับขึ้นดัง ๆ

“หนึ่ง- สอง--”

ถ้าวกหรือนายช่างถ่ายรูปถือกระบอกเดินออกมาจากห้องมืด พอแลเห็นสองสหายยืนจังก้าเตรียมจะประหาร ประหารกันด้วยปืนพก นายช่างก็ร้องขึ้นสุดเสียง

“ไฉ้ย! อย่าครับ ประเดี๋ยวร้านผมเจ๊ง”

นิกรกับกิมหงวนต่างเก็บปืนพกใส่กระเป๋า แล้วอาสาถือธำมาลัยให้ทราบ

“ไม่มีอะไรหรือกั๊กแก๊ว เราลื้อกันเล่นยังงี้เสมอ”

นายช่างกลิ่นน้ำลายเอื้ออก

“ง่า - คุณจะถ่ายหรือยังครึบ”

นายการุณวงศ์สิ้นคีรีชะ

“ขอบใจกั๊กแก๊ว อื้อถ่ายมาจากบ้านเรียบร้อยแล้ว”

เจ้าของร้านถ่ายรูปยิ้มเผื่อน ๆ

“ถ่ายรูปครึบ ไม่ใช่ถ่ายท้อง”

“อ้อ เออาซี” นิกรพูดกลางหัวเราะพลาง “เชิญมานี้เดี๋ยวกั๊กแก๊ว อื้ออยากจะถามอะไรสักหน่อย”

นายช่างเดินมาที่โต๊ะ

“อะไรครึบ”

นิกรชี้มือลงไปที่รูปถ่ายของแม่เทพธิดา

“กั๊กแก๊วรู้จักไหม เจ้าของรูปนี้คือใคร บ้านชองอยู่ที่ไหน”

ช่างถ่ายรูปพยักหน้าช้า ๆ

“รู้จักซีครึบ เขาเป็นขาประจำของผม ถ่ายรูปทุก ๆ เดือน เป็นลูกเจ้าคุณครึบ บ้านอยู่ทางศาลาแดง เจ้าคุณเคยเรียกผมไปถ่ายรูปท่านที่บ้าน”

กิมหงวนถามขึ้นโดยเร็ว

“เจ้าคุณอะไรกั๊กแก๊ว แล้วก็เจ้าของรูปนี้ชื่ออะไร บอกฉันหน่อยเถอะ ไหว้ละ”

นายช่างอมยิ้ม

“เจ้าคุณศรี ๆ ครึบ ศรีอะไรอีกผมไม่ทราบ ส่วนคุณคนนี้ชื่อคุณธาดา”

“แม่ไวย” กิมหงวนอุทาน หันมาทางนิกร “ชื่อคล้องกับกันเปียบเปียว”

นิกรหัวเราะ

“ชื่อของแกนั้นคล้องกับใคร ๆ ทั้งนั้นแหละ แม้กระทั่งอ้ายบ๊อบที่บ้าน” แล้วนิกรก็หันมาพูดกับเจ้าของร้าน “กั๊กแก๊วบอกฉันอีกนิดเถอะ บ้านเจ้าคุณศรี ๆ อยู่ศาลาแดงตอนไหน”

“อยู่ในซอย ๑ ครึบ”

นิกรนิ่งนึก

“ตรอกข้างบ้านเจ้าพระยายมราชใช่ไหม ?”

“ครึบ ครึบถูกแล้ว เข้าไปในตรอกลึกจากถนนมาก ทะลุออกถนนสาทรได้”

“เออละ ฉันเข้าใจแล้ว ขอบใจนะกั๊กแก๊ว ลงมือถ่ายรูปให้เราเถอะ”

นายช่างมองดู ๒ สหาย

“คุณจะทำเต็มตัวหรือครึ่งตัวหรือจะถ่ายแต่เฉพาะหน้า, แขน, หน้าอก, หรือเท้า ผมยินดีปฏิบัติตามความประสงค์ของคุณเสมอ”

กิมหงวนหัวเราะหึ ๆ

“ถ่ายตั้งแต่ท้องลงไปถึงเท้าเป็นยังงี้ กั๊กแก๊ว”

“อ้อ ได้ครึบ เป็นปฤษณาชวนคิดดีเหมือนกัน คุณส่งไปให้เพื่อนคุณให้เขาทายเอาเองว่าเจ้าของรูปเป็นใคร แต่ว่าเขายังงี้ไม่ดีหรือครึบ ถ่ายแบบล่องหน”

นิกรชักสงสัย

“เป็นยังไง แก่แก่”

“ติดแต่แบ็กกราวน์ครับ มองไม่เห็นตัว”

“อย่าเลย แก่แก่ เขาติดตัวด้วยดีกว่า”

“ครับ ได้ครับ”

ครั้นแล้ว นายช่างถ่ายรูปก็นำชายหนุ่มทั้งสองไปทางที่สำหรับถ่ายรูป นิกรกับกิมหงวนยืนเคียงคู่กันอย่างสง่างาม
เผย เบื้องหลังของเขาเป็นฉากท้องฟ้า แก่แก่จัดแจงเปิดไฟราวและไฟฉายส่องไปที่หน้า ๒ เกลอป แล้วเขาก็เดินมาที่กล้อง
เตรียมถ่ายภาพ ตรวจสอบระยะให้แน่นอน

“ยิ้มหน่อยครับ คุณคนสูงก้มหน้าหน่อย อ้าว-คุณคนเดียวยิ้มมากไปน่าเกลียดครับ ดูเป็นแขกเขียวไป คุณสูงกด
ไหล่ขวาลงอีกนิด คุณเตี้ยทำตาโตเกินไป หรือตาลงอีกนิด”

กิมหงวนหัวเราะ

“อ้าวชื่อกิมหงวน ไม่ใช่ชื่อสูง เพื่อนอ้าวชื่อนิกร”

“ครับ ขอขอบคุณ ระวังนะครับ อย่าดุกดิกตา มองกล้องนี่ ว่า - คุณนิกรแลบลิ้นออกมาทำไม ยืนนิ่ง ๆ ซี้ครับ”

นิกรกับอาสาเสียอดยุคอีกไม่ได้ แก่แก่ช่างภาพยกมือเกาศีรษะอย่างอิดหนาระอาใจ ถึงกับบ่นพึมพำออกมาว่า
ถ่ายรูปเด็กยังง่ายกว่านี้

ตั้ง ๑๐ นาที นายช่างยังไม่กล้าเปิดกล้องเพราะ ๒ สหายไม่ยอมยืนนิ่งเฉย ทำหน้าตาล่อแลกตลอดเวลา แก่
แก่ชักฉิวเดินไปที่โต๊ะ หยิบกระดิ่งใบเล็ก ๆ ใบหนึ่งกลับมาที่กล้อง

“เฮ้ - อานู มองดูทางนี้” แล้วเขาก็เขย่ากระดิ่ง ๆ

ความคิดของแก่แก่ได้ผลมาก กิมหงวนกับนิกรจ้องตาเขม็งมองดูกระดิ่งซึ่งแก่แก่เขย่าอยู่ข้างปากกล้อง นิกรอ้า
ปากหวิว ส่วนอาสาเสียยิ้มเล็กน้อย ช่างภาพรีบเปิดปากกล้อง นับในใจ ๑, ๒, ๓, แล้วปิดกล้อง ถอนหายใจโล่งอก

“เสร็จแล้วครับ ว่า - แย่ ผมถ่ายรูปสิ่งที่เขาเดินยังง่ายกว่ารูปคุณ ๒ คนอีก”

กิมหงวนหัวเราะก๊าก

“ก็ลิงมันโง่ ไม่มีความคิดพอที่จะแก้งข้างถ่ายรูปนี่นะแก่แก่”

ช่างถ่ายรูปทำตาปริบ ๆ

“อ้อ คุณ ๒ คนแก่งทำยุคยกให้ผมหัวเสียเล่นยังงั้นอะ”

นิกรพยักหน้า

“ถูกแล้วแก่แก่ นี่ยังดีนะที่ฉันมีธุระจะต้องรีบไป ม่ายยังงั้นอีก ๒ ชั่วโมง แก่แก่ก็ยังไม่ถ่ายรูปฉันยังไม่เสร็จ”

แก่แก่อมยิ้ม

“ถ้าผมโดนลูกค้าอย่างคุณวันละ ๓-๔ ราย ผมเห็นจะเลิกตั้งร้านถ่ายรูปหาบเต้าฮวยขายดีกว่า” พุดจบเขาก็
หัวเราะ “วันจันทร์คุณมาดูรูปปฏิรูปได้ครับ”

กิมหงวนว่า “ไม่ต้องดูหรือแก่แก่ ยังไง ๆ ใช้ได้ทั้งนั้น ง่า - ลาก่อนละนะ”

“เดี๋ยวครับ คุณต้องวางมัดจำก่อนตามธรรมเนียม”

“ไม่เชื่อเกียรติยศฉันหรือนี้”

“เชื่อครับ แต่ไม่ไว้ใจ” เขาพุดหน้าตาเฉย

นิกรล้วงกระเป๋าหยิบซองธนบัตรออกมา

“เอาเท่าไรละ”

“๒๐ บาทก็พอครับ”

นายการุณวงศ์สงธนบัตรราคา ๒๐ บาทหนึ่งฉบับให้นายช่างถ่ายรูป

“ขอใบรับให้ฉันด้วย ฉันจะได้ให้คนใช้ของฉันมาเอา”

เจ้าแก่เดินไปที่โต๊ะทำงาน นั่งลงเขียนใบสำคัญให้ ๒ สหายไว้เป็นหลักฐาน นิกรเลี้ยงมาดูสมุดอาละบั้มเพื่อฆ่า
เวลา

เมื่อได้รับใบสำคัญเรียบร้อยแล้ว ๒ สหายก็รำล้าเจ้าของร้าน พวกเดินลงบันไดไป ออกมาขึ้นเตร์อยู่หน้าร้าน
นิกรล้วงกระเป๋าทางเกงหยิบรูปถ่ายของแม่เทพธิดาออกมาให้กิมหงวนดู อาเสี่ยสดุ้งโหยง

“เฮ้ย! แกชะโมย.....”

นิกรจู้ยปาก

“ไม่ได้ชะโมย หยิบเอาเฉย ๆ อย่าเอ็ดไป”

กิมหงวนติดเนื้อต้องใจหญิงสาวเจ้าของรูปถ่ายนี้มาก หล่อนสวยสะอาดบาดใจยิ่งนัก อาเสี่ยกับนิกรต่างมีหัวใจ
ตรงกัน

“ไปเที่ยวบ้านแม่ธาดากันดีไหม กร”

นิกรนั่งตรึมตรอง

“เรารู้จักหล่อนเมื่อไรเล่า ขึ้นพรวดพราดเข้าไปก็กระบานแยกเท่านั้น เจ้าคุณศรีท่านพ่อของธาดา ถึงแม้กันไม่รู้
จักและไม่เคยเห็นหน้า กันก็ทายได้ว่า ท่านดูฉิบหายเลย”

กิมหงวนหัวเราะ

“แกรู้ได้อย่างไรวะ”

“รู้ชีน่า พ่อที่มีลูกสาวสวยดูทุกคน ไม่ต้องดูอื่นดูไกลหรือก ดูพ่อตาของกัน อีตาเจ้าคุณปัจจนี้ ก หัวเห่งก็แล้ว
กัน ก่อนที่กันจะแต่งงานกับประไพ กันต้องเสี่ยงกับอันตรายร้อยแปด ในที่สุดก็เข้ารอยกันติด”

อาเสี่ยมองดูรูปแม่เทพธิดาในมือของเขา

“เราไปให้รู้จักบ้านเจ้าคุณศรีก่อนก็แล้วกัน ทีหลังค่อยหาโอกาสเข้าไปในบ้านดีไหมละ นั่งรถสามล้อไป”

คราวนี้นิกรพยักหน้าเห็นพ้องด้วย

“ไปก็ไป กันอยากเห็นตัวจริงคุณธาดามาก คิดว่าคงสวยกว่ารูปถ่าย”

กิมหงวนผิวปากเบา ๆ ยกมือเท้าสะเอวมองดูหน้าเพื่อนเกลอของเขา

“แกกับกันทำไมถึงเกิดมีหัวใจตรงกันไว้ย”

“นั่นนะซี เอาจังดีดีกว่าหงวน เราเพื่อนกันเราอย่าฆ่ากันตายเพราะผู้หญิงคนนี้เลย เราจะต้องถือเป็นผู้หญิงคือ
ดอกไม้ ใครเด็ดได้ก่อนก็เป็นโชคของคนนั้น”

“โอ.เค.” แล้วอาเสี่ยก็ยื่นมือให้นิกรจับ

“จำไว้ว่า เราจะไม่กัดกันหรือฟัดกันเพราะผู้หญิงคนนี้ ไปไว้ย ไม่เห็นหน้าเห็นหลังค้ำบ้านก็ยังชื่นใจ”

๒ สหายพากันลงมาจากบาทวิถี กิมหงวนเรียกรถสามล้อคันหนึ่งให้หยุด

“พี่ชาย ไปศาลาแดงเอาเท่าไร ?”

“ศาลาแดงหรือครับ” ทวนคำเบา ๆ นิ่งนี่อยู่ในราว ๕ นาที “ขอ ๑๐ บาทก็แล้วกันครับ”

นิกรลืมตาโพลง

“ไม่หนักไปหรือพี่ชาย”

“โอ้-เดี๋ยวนี้อะไร ๆ มันก็แพงครับ พวกข้าราชการท่านมีเงินเพิ่มในยามสงคราม พวกผมกรรมกรก็ต้องขึ้นราคา กับผู้โดยสาร ข้าวสารถึงละ ๑๖ บาทแล้วนะครับ อีกไม่ช้าก็ถึงถึงละ ๑๐๐ บาท”

กิมหงวนจุดมือนิกรขึ้นไปนั่งบนรถ

“ไปพี่ชาย ล้อจะเรียกราคาสักเท่าไรอ้าวไม่ตำหนิล้อหรอก เพราะอ้าวเห็นใจล้อ ไม่มีใครที่จะช่วยทำให้ข้าวของมี ราคาถูกลงได้ นับวันมีแต่จะแพงขึ้น”

จักรยานสามล้อพา ๒ สหายมุ่งตรงไปทางศาลาแดง กิมหงวนกับนิกรคุยกันจ้อ เรื่องที่คุยกันคือเรื่องธาตานั้นเอง

จากการสืบสวนของ ๒ สหายได้ความว่า ธาดา วุฒิไกร เป็นธิดาสุดสวาทคนเดียวของพระยาศรีวิสุทธิธรรมธาดาข้าราชการบำนาญ สังกัดกระทรวงยุติธรรมมีฐานะมั่งคั่งคนหนึ่งในตำบลศาลาแดง

บ้านเจ้าคุณศรีวิสุทธิฯ อยู่ในตรอกศาลาแดงซอย ๑ บ้าน 'วุฒิไกร' ใหญ่โตกว้างขวาง ตัวตึกแบบสมัย สิ่งปลูกสร้างในเขตตำบลงามมาก กิมหงวนกับนิกรได้เห็นหน้าธาดาแวบหนึ่ง ขณะที่หล่อนเดินออกมาหน้ามุขชั้นบนของตัวตึก ๒ เกล้อยืนอยู่นอกรั้วบ้าน ต่างตกตลิ่งพริ้งเพริดไปตามกัน ธาดาทั้งสวยและทั้งเก๋ กิมหงวนจำได้ว่าได้เห็นหล่อนเพียง ๑๐ วินาทีเท่านั้นเอง

๒ สหายกลับมาบ้านก็ปรึกษาหารือกันเงียบ ๆ เพื่อหาโอกาสติดต่อกับธาดา ไม่ได้แพร่พรายเรื่องนี้ให้ใครทราบเลย แม้กระทั่ง ดร. ดิเรกกับพล

ตอนสายวันอาทิตย์

ที่บ้าน 'พัชรภรณ์' นิกรกับเสี่ยหงวนนั่งสนทนากันเงียบ ๆ อยู่ในห้องโถงตามลำพัง ท่านผู้ใหญ่พานันทา นวลลอบ ประไพและประภาไปเที่ยวสวน เจ้าแห้วมีโอกาสได้ตามไปด้วยกว่าจะกลับก็คงค่ำมืด ที่บ้านคงเหลือนิกร กิมหงวนกับดร. ดิเรกซึ่งง่วนอยู่แต่ในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ ส่วนพลออกจากบ้านไปตั้งแต่เช้า ไม่มีใครทราบว่าเป็นไหน หมู่นี้ นายพัชรภรณ์มันไม่อยู่บ้าน มีธุระไปโน่นไปนี่บ่อย ๆ

“เราจะทำยังไงดีหว่า ถึงจะได้รู้จักกับธาดาและได้อยู่ใกล้ชิดกับหล่อน” กิมหงวนพูดกับนิกร

“ไม่ยาก ปัญหาหญ้าปากคอกเช่นนี้”

อาเสี่ยลื้มตาโพลง

“เออ ทำไงล่ะ”

นายจอมทะเล้นสันศิริชะ

“ไม่รู้”

กิมหงวนผลักหน้านิกรเต็มแรง

“ไม่รู้แล้วเสี่ยออกนอกมาทำไมว่า ง่ายเหมือนหญ้าปากคอก”

นายการุณวงศ์หัวเราะ

“รู้่น่า ไม่ยากเย็นอะไรหรอก เรายังงี้ก็แล้วกัน แกกับกัน ๒ คนไปสมัครเป็นคนใช้ในบ้านเจ้าคุณศรีฯ”

“ฮ้า ? มันจะยุ่งกันใหญ่กระมัง”

“ถ้ากลัวยุ่งเราก็ไม่มีหวังได้ติดต่อหรือรู้จักกับคุณธาดา”

อาเสี่ยนั่งคิด

“เอ-จริงไฉน เออ-ตกลง”

นิกรมองดูเสี่ยหงวนอย่างแปลกใจ

“ทำไมถึงตกลงง่ายนักล่ะ”

“อ้อ คนอย่างกันไม่เหมือนคนอื่น กันตัดสินใจเร็วที่สุด เขาก็เอา ไม่เอาก็ไม่เอา เป็นอันตกลงตามที่แกเสนอมา คือไปสมัครเป็นคนใช้บ้านเจ้าคุณศรีฯ”

นิกรสันศิริชะ

“กันไม่เอาไฉน อยู่ดี ๆ ไปให้เขาจิกหัวใช้”

“วะ” กิมหงวนเอ็ดตะโล “แกเป็นคนออกความเห็นแล้วไม่ตกลงมืออย่างรี ต้องเอา ไม่เอาไม่ได้ ไปบ้านเจ้าคุณศรี ๕
เดี๋ยวนี้แหละ หาเสื้อกางเกงเก่า ๆ นุ่งเข้าคนละชุด ไปกราบไหว้ท่าน บอกว่าเราเป็นคนจน ไร้ญาติพี่น้อง ขอพึ่งบุญบารมี
ท่าน ต่อจากนั้นก็เป็นเรื่องของเราที่จะดำเนินลูกไม้ทำให้คุณธาดารักเรา ใครดีก็เป็นโชคของคนนั้น”

นายการุณวงศ์ยิ้มแป้น

“เอาไว้ย ตกลง ไปก็ไป วันนี้อยากให้ท่านเจ้าคุณและคุณธาดาคงอยู่บ้าน สนุกดีเหมือนกัน เราเคยเป็นแต่เจ้า
นายเขา ลองไปเป็นข้าเขาดูบ้าง”

๒ สหายลุกขึ้นยืน กิมหงวนยื่นน่องไปสักครู่

“กันจะเอาเสื้อกางเกงเก่า ๆ ที่ไหนนุ่งดีหว่า”

“เอาของเจ้าแปลกชีวะ ตัวมันสูงขนาดเดียวกับแก”

“เออจริง” พุดจบ ๒ สหายก็เดินออกมาทางหลังตึก

กิมหงวนร้องเรียกคนใช้คนหนึ่งให้ไปตามนายแปลกมาพบเขา อีกรู้จักนายแปลกก็วิ่งเหยาะ ๆ เข้ามาหา เขา
เป็นคนใช้เก่าแก่ของบ้าน ‘พัชรภรณ์’ รูปร่างสูงขลุ่ยเพรียวลมขนาดเดียวกับกิมหงวน นายแปลกนุ่งกางเกงสีน้ำเงินขาดปะ
หลายแห่ง เสื้อเชิ้ตสีขาวก็ขาดวิน

“อาเสี่ยให้หาผมหรือครับ” กล่าวถามอย่างนอบน้อม

เสี่ยหงวนพยักหน้า

“เออ - ถอดเสื้อกางเกงของแกออกส่งมาให้ฉันเดี๋ยวนี้”

นายแปลกสอติงโยง ทำหน้าตื่น ๆ ขอบกล

“อาเสี่ยว่าไงนะครับ?”

กิมหงวนหัวเราะ

“ถอดเสื้อกางเกงของแกเอามาให้ฉัน”

“อ้อ ออาเสี่ยจะเล่นไม้ไหนกับผมครับ อยู่ดี ๆ ให้ผมถอดเสื้อกางเกง”

“แกไม่ต้องตกใจ ฉันต้องการแลกเปลี่ยนเสื้อกางเกงของฉันกับของแก เร็ว-อย่ารำไร แกเอาสักหลาดอ่อนและเชิ้ต
ไปโลของฉันชุดนี้ไปเหอะ ฉันให้”

นายแปลกเกือบจะนึกว่าเขาฝันไป

“เป็นความจริงหรือครับ อาเสี่ย?”

“เออน่า แล้วกัน”

แปลกอมยิ้ม

“อย่าล้อผมเลยครับ เสื้อกางเกงของผมสกปรกจะขาดหมดแล้ว อาเสี่ยจะแลกเอาไปทำไม ผมไม่ยอมเชื่อเลย”

“บู๊โธ! เดียวก็โดนเตะหรือก พุดมากไปได้ ฉันบอกให้แกถอดส่งมาให้ฉันแกก็ต้องทำตามคำสั่งฉัน”

นายแปลกถอนหายใจเบา ๆ ถอดเสื้อกางเกงออกทันที กิมหงวนถอดเสื้อกางเกงของเขาออก แลกเปลี่ยนกับของ
คนใช้ พอยื่นหมยยื่นแมวกัน เจ้าแปลกก็รีบวิ่งต้อไปจากที่นั่นกลัวว่ากิมหงวนจะเปลี่ยนความคิด

อาเสี่ยจัดแจงสวมเสื้อผ้าของคนใช้ นิกเรียนหัวเราะอยู่ข้าง ๆ พอเห็นเจ้ามันปรากฏตัวอยู่ข้างโรงครัว นิกก็ร้อง
เรียก

“มัน มันไว้ย”

เจ้ามัน คนใช้ที่เชี่ยวชาญในการประจบสอพลอ รีบวิ่งเข้ามาหานิก

“คุณต้องการอะไรหรือครับ กรุณาบอกผม”

นิกรพูดเช่นเดียวกับเสี่ยหงวน

“ฉันต้องการเสื้อกางเกงของแก”

เจ้ามัน้ำปากหวน ทำตาปริบ ๆ หันมามองดูเสี่ยหงวน

“เอ๊ะ! นี่เกิดอะไรกันขึ้นหรือครับ ทำไมเอาเสื้อของผมถึงแต่งตัวอย่างนี้”

กิมหงวนตวาดเว็ด

“เรื่องของข้าไว้ย ไม่ใช่เรื่องของแก ถอดเสื้อกางเกงของแกมอบให้เจ้ากรเดี๋ยวนี”

นายมัน้ำทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้

“แล้วผมเอาที่ไหนล่ะครับ มีอยู่ชุดเดียวเท่านั้น”

นิกรว่า “แกเอาของฉันชุดนี้ไปนุ่งก็แล้วกัน ฉันยินดีแลกกับแก”

เจ้ามัน้ำยกมือขวาลูบอก

“ตาย-อกแตก ขอรอยผมคงฝันไปเป็นแน่”

“อู๊ย” นิกรร้องลั่น ยกฝ่ามือผลักหน้าเจ้ามัน้ำเซเซต ๆ ไปหลายก้าว “นี่แน่ หมั่นใ้สั๊ก อยาจะตลกบ้าง บู้ไร้อ้อ อ้ายเวรเอ๊ย ถอดออกมาเร็ว”

ต่างฝ่ายต่างเปลี่ยนเสื้อกางเกงออก คงเหลือแต่กางเกงใน เจ้ามัน้ำมือไม้สั่นตอนที่ส่งกางเกงโกโรโกโสของเขาให้นายการุณวงศ์ และรับเอาเสื้อกางเกงของนิกรมา

“ไป-แกไปได้ เป็นอันว่า ฉันแลกกับแกและไม่ต้องเอากลับคืน?”

เจ้ามัน้ำยกมือไหว้ปะหลก ๆ ถือเสื้อกางเกงของนิกรเดินไปเรือนพักของเขา นิกรจัดแจงสวมเสื้อกางเกงเรียบร้อย เขากับกิมหงวนมองดูหน้ากันและหัวเราะให้กัน

“เป็นยังงักร?” กิมหงวนถามยิ้ม ๆ

“แหม - เหมือนจ้งไว้ย”

“เหมือนใครวะ?”

“ขอทานนะซี แต่งอย่างนี้แกกับกัน ๒ คน ไปอยู่สพานหัน วันหนึ่ง ๆ คงจะได้ไม่ต่ำกว่า ๕๐ บาท ไปไว้ย ขึ้นไปเอาเงินบนห้องก่อน ต้องมีเงินติดตัวไปสักพันบาท”

๒ สหายพากันเดินย้อนกลับเข้าไปในห้อง พวกสาวใช้ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ไปตามกันเมื่อแลเห็นนายของหล่อนอุตริ วิตถาร สวมเสื้อผ้าขาดวิน

อีกครั้งชั่วโมงต่อมา

นิกรกับกิมหงวนในสภาพของคนจน ๆ ก็มาปรากฏตัวขึ้นที่บ้านพระยาศรีวิศิษฐ์ธรรมธาดาในถนนศาลาแดงซอย

๑

๒ เกลฮยึนปรึกษากันอยู่หน้าบ้าน

“เข้าไปข้างในเถอะวะ” นิกรพูด “บอกกับคนใช้ว่า เราต้องการพบท่านเจ้าคุณ เราต้องแสดงกิริยาให้เหมือนกันว่าเราอดอาหารมาหลายวันแล้ว ถ้าจะให้ดีเอายังงี้ดีกว่า แกแก่ล้งทำเป็นอำมะพาด กันแก่ล้งทำเป็นซาเป้ ท่านจะได้สงสาร”

กิมหงวนนั่งคิด

“มันจะลำบากมากเกินไปกระมัง คนเป็นอำมะพาดเป็นยังงั”

“บู้ไร้อ้อ เชอจริงเชียว นี - ทำยังงี้” แล้วนิกรก็ทำปากเบี๊ยนยัณดาเหล่ มือทั้ง ๒ ซ้างหงิกงอ

อาเสี้ยกลืนน้ำลายเอือก

“ลักษณะอย่างนี้ มันเป็นคนทั้งหมดความสามารถแล้วนี่หว่า เพียงแต่ปากเบี้ยวพอค่อยยังชั่ว นี่ยังแถมมือหงิกอีก
ไปกินใหญ่เลย”

นิกรหัวเราะ

“ถ้ายังงั้นแกทำปากเบี้ยวอย่างเดียว”

“แล้วแกละ?”

“กันจะทำเป็นซาเป้”

“เอา - ตกลง คนอย่างกันพูดง่ายหรือ เข้าไปหาเจ้าคุณกันเถอะ”

“เดี่ยว ๆ พิจารณาดูเสียให้รอบคอบก่อน ขึ้นจู่เข้าไปหามาพัตตายท่า โดยมากบ้านใหญ่ ๆ เขามักจะเลี้ยงหมา ยังมี
ลูกสาวด้วยแล้ว หม่าบ้านนั้นก็จะต้องดูให้เท่า ๆ กับพอตาก็เดียว”

กิมหงวนมองไปที่ประตูบ้าน

“เจ้าคุณศรี ๆ ท่านคงไม่เลี้ยงหมา เพราะที่ประตูไม่มีป้ายบอกว่า หมาคู หรือระวังสุนัข”

คราวนี้นายการุณวงศ์เห็นพ้องด้วย

“เออ จริงโง่”

ครั้นแล้ว ๒ สหายก็พากันเข้าไปในบ้าน กิมหงวนทำปากเบี้ยวน้อยตาเหล่ นิกรเดินขาตีมแผลก มองดู ๒ เกลของ
เรากล้าย ๆ กับขอทาน

สุนัขเกรเฮาดตัวหนึ่ง นอนเคร่งขรึมอยู่ในเรือนต้นไม้ ใบหน้าของมันบอกบุญไม่รับ แสดงว่ามันกำลังหงุดหงิดใจ
เนื่องจากวันนี้อากาศร้อนจัดจนเกินไป พอมันแลเห็นนิกรกับกิมหงวน เจ้าหมาฝรั่งก็ลุกขึ้นยืนจังก่า ส่งเสียงหวาดไปก่อน
ตามธรรมเนียมของหมา

“โง้ง ๆ ๆ”

แผ่นแผ้วลงมาจากเรือนต้นไม้ วิ่งเข้าไปหา ๒ เกล ด้วยความหมายมันปั้นมือที่จะกัดลูกกระเดือก อาเสี้ยกับ
นิกรยืนตัวสั่นจันง

“นั่ง นั่งโง่” นิกรพูดเร็วปรือ “ไหว้มันเสียมันไม่กัดหรือ”

ทั้งสองรีบทรุดตัวนั่งยอง ๆ ต่างกระพุ่มมือไหว้เจ้าเกรเฮาดอย่างนอบน้อม

“สวัสดิ์จะ พี่หมา” นิกรกล่าวทัก “ไงพี่ อยู่ที่นี้สบายดีเระอะ ไม่ได้พบกันนานแล้ว เฮ้ย ๆ ๆ เข้าไหว้แล้วนะ ถอยออกไป
ไปซี อ้ายเปรต”

เจ้าเกรเฮาดทำจมูกพุดพิด คำรามฮือ ๆ ยืนคุมเชิงอยู่ในระยะใกล้ขีด ที่มันไม่กล้าทำอะไร ไม่ใช่เพราะมันเห็นว่า
นิกรกับกิมหงวนไหว้มัน ความจริงมันตกใจที่ ๒ สหายทรุดตัวนั่ง มันคิดว่ากิมหงวนกับนิกรอาจจะกัดกับมันก็ได้

หญิงสาวคนหนึ่งนวยนาดออกมาจากเรือนต้นไม้ หล่อนคือธาดา วุฒิไกร ธิดาของเจ้าคุณศรี ๆ นั่นเอง ธาดาเปื้อ
ความร้อนอบอ้าวจึงลงมานั่งพักผ่อนในเรือนต้นไม้ หล่อนนั่งกางเกงแพรจีนสีฟ้าอ่อน สวมเสื้อแพรคอปสีเหลือง ดวงหน้า
งามแฉล้มแฉ่มซ้อย

“มิกกี้! มานี่” ธาดาตะโกนเรียกสุนัขของหล่อน

อ้ายหมาเปรตหรือมิกกี้แยกเขี้ยวแสะยะยิ้มให้นิกรกับกิมหงวน แล้ววิ่งกลับไปหานายของมัน ๒ สหายถอนหายใจ
โล่งอก ต่างตื่นตื่นยินดีที่ได้แลเห็นแม่เทพธิดาในระยะใกล้ขีด นิกรเดินตุ้บตุ้บเป็นำหน้าพาเสี้ยหงวนเข้าไปหาหล่อน ทั้ง ๒
นั่งยอง ๆ ยกมือไหว้ธิดาสาวของท่านเจ้าคุณศรี กิมหงวนผลอดตัวพุดออกมา

“ทำทานคนง่อยเปลี้ยเสียขาฉันยนต์าถั่วเถอะคะริาบ”

นิกรหันมาทำตาเขี้ยว

“เราไม่ได้มาขอทาน แล้วกัน”

ธาดามองดูชายหนุ่มทั้ง ๒ ด้วยความเมตตาสงสาร หล่อนเข้าใจว่าเขาเป็นคนยากจน และคงต้องการความช่วยเหลือจากหล่อนอย่างน้อยก็อาหารหนึ่งมื้อ

“เธอเข้ามาในบ้านฉันทำไมจ๊ะ”

นิกรพูดกับหล่อนอย่างนอบน้อม

“เรา ๒ คน มาขอพึ่งพระเดชพระคุณขอรับ ผมกับพี่ชายของผมกำพร้าพ่อแม่ไร้ญาติขาดมิตร ไม่มีที่อยู่อาศัย งานก็ไม่มีทำคะรับ”

ธาดามองดูหน้านิกรกับกิมหงวนทีละคน

“เธอ- - - พี่น้องกัน”

กิมหงวนพูดเสียงอ้อแอ้ เหมือนคนปากเบี้ยว

“ครี๊บบ - เรา ๒ คน พี่น้องคลานตามกันมาขอรับ”

“เอ๊ะ ทำไมหน้าตาไม่เหมือนกันล่ะจ๊ะ”

กิมหงวนว่า “คนละพ่อคนละแม่จะเหมือนกันได้อย่างไรล่ะครับ”

หล่อนหัวเราะเบา ๆ

“เธออยู่กรุงเทพ ฯ หรือมาจากหัวเมือง จะให้ฉันช่วยอะไรบ้างบอกมาเถอะ ถ้าพอจะช่วยได้ฉันก็ยินดีจะช่วย”

นิกรยกมือไหว้อีก

“ขอบพระคุณครับ ขอให้คุณอายุ วรรรณ สุขี พลัง สดางคียง ฯ เถอะนะครี๊บบ”

“พุทธรธรรมาเถอะจ๊ะ ไม่ต้องพูดลากกำยานคางหรือก ฉันทังลำปาก”

“นั่นนะซีครับ ผมเองก็พูดลำปากเหมือนกัน เรา ๒ คนเป็นชาวชนบทครับ อยู่จังหวัดชัยนาท มาหางานทำในกรุงเทพ ฯ งานก็ไม่ได้ เงินก็หมด อดข้าวมา ๑๕ วันแล้วครับ”

“ตายจริง อดข้าวตั้ง ๑๕ วัน มีชีวิตอยู่ได้อย่างไรกัน”

กิมหงวนตอบแทนนิกร

“กินก๊วยเตี๋ยวครับ”

“อ้อ พ่อคนนี่ช่างพูดมาก บอกความประสงค์ของเธอมาสิ เธอจะให้ฉันช่วยอะไร”

นิกรยกมือไหว้อีกครั้งหนึ่ง

“ผม ๒ คน อยากรจะเป็นข้ารับใช้คุณ อาศัยบารมีของคุณปกป้องให้มีความสุขผมครับ พูดอย่างสั้น ๆ ก็คือว่า ขอสมัครเป็นคนใช้ในบ้านนี้”

“ฉันเข้าใจแล้ว ขอตอบสั้น ๆ ว่า ฉันยินดีช่วยเหลือเธอ แต่ต้องเรียนถามคุณพ่อท่านดูก่อน”

“โอ้ จะต้องถามทำไมครับ สมัยนี้พ่อต้องอยู่ในโอวาทของลูก” นิกรพูดหน้าตาเฉย

“สำหรับคนอื่นอาจจะเป็นได้จ๊ะ แต่ฉันอยู่ในโอวาทของคุณพ่อเสมอ”

กิมหงวนมองไปทางตึก แล้วสอด้งโหยงรีบบอกกับธาดา

“คุณเลี้ยงคิงคองด้วยหรือครับ”

ธาดาหน้าตื่น

“คิงคองที่ไหนกันจ๊ะ”

“โน่นยังงั้ละครับ กำลังเดินงุ่มง่ามลงบันไดตึกมานี้แล้ว”

แม่เทพธิดามองตามสายตาเขา สุภาพบุรุษผู้สูงอายุปรางสมบูรณ์คนหนึ่ง กำลังเดินมาที่เรือนต้นไม้ เจ้ามิดก็
สุนัขเกรเฮาตีรับวิ่งเข้าไปต้อนรับ ท่านผู้นี้คือ เจ้าคุณศรี วิสิษฐธรรมธาดา ประมุขของบ้าน 'วุฒิไกร'

“ตายจริง ตาบ้า” ธาดาคุกิมหงวน “รู้ใหม่ นั่นแหละ คุณพ่อฉัน”

กิมหงวนขมวดคิ้วขึ้น

“อีตาอ้วนพุงพลุ้ยที่กำลังเดินเข้ามาหาเรานะครับ”

“นี่แหละ คุณพ่อฉัน”

อาเสี่ยวใจหายวาบ ครางออกมาเบา ๆ

“ไฉ่ย่า- - -”

ธาดาชักเกลียดน้ำหน้าเสี่ยวหงวนทันที ท่านเจ้าคุณศรี ๆ เดินเข้ามาหยุดยืนหน้าเรือนต้นไม้จ้องมองดูชายหนุ่มทั้ง
๒ กิมหงวนสพตากับท่ากี้ยิ้มแหย ๆ

“ทำทาน - - เอ๊ย - - เปล่าครับ ๆ ผมไม่ได้มาขอทาน”

ธาดาอธิบายให้ท่านพ่อทราบ

“อีตา ๒ คนนี้ แกเป็นคนบ้านนอกคะ คุณพ่อ แกมาหางานทำที่กรุงเทพฯ ๆ ในที่สุด ไม่มีงานทำ เลยมาขอสมัคร
เป็นคนใช้ในบ้านเรา”

โบหน้าของเจ้าคุณศรี ๆ เครื่องขริ่ม ซี่มือไปที่นิกร

“เจ้าคนนี่ทำทางน่าสงสาร” แล้วหันมาที่เสี่ยวหงวน “แต่แก่น่าเตะมาก ตระกิ้นแก้วว่าฉันเป็นคิงคอง”

กิมหงวนรีบยกมือไหว้ปะหลก

“ได้โปรดเถอะครับ ผมมันคนโง่เขลาเบาปัญญา หากู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำไม่ ยกโทษให้ผมสักครึ่งเถอะครับ หรือ
ม่ายกระตีบผมสักทีก็ได้ จะได้หายกัน”

คราวนี้ เจ้าคุณศรี ๆ ยิ้มออกมาได้

“เข้าไปในเรือนต้นไม้” ท่านพูดเสียงหนัก ๆ จูงมือธิดาของท่านพาเดินเข้าไป

อาเสี่ยวกระซิบกับนิกร

“ดูฉิบหายเลย”

นิกรขยิบตาให้สงบปากเสียง ๒ สหายคลานเข้าไปในเรือนต้นไม้อย่างสุภาพเรียบร้อย ๒ พ่อลูกนั่งบนเก้าอี้หวาย
คนละตัว

ท่านเจ้าคุณชี้หน้ากิมหงวน

“แก- - -”

“อ้อย ผมไม่ได้ทำอะไรครับ”

เจ้าคุณศรี ๆ หัวเราะ

“ก็ฉันไปทำอะไรแก่ละ ฉันอยากจะถามว่าแก่นะชื่ออะไร”

อาเสี่ยวถอนหายใจเสือกใหญ่

“ได้ทำไม่ถามเสียงเบา ๆ นี่ครับ นั่ง ๆ อยู่ก็แกขึ้นมาดัง ๆ แะ ๆ ผมชื่อหงวนครับ ชื่อไม่ใคร่เพราะ”

“ชื่อหงวน ทำทางแกทลิ่งเอากرارอยู่เหมือนกัน”

กิมหงวนอมยิ้ม

“พ่อผมยิ่งกว่านี้อีกครับ”

ท่านเจ้าคุณพยักหน้าช้า ๆ เปลี่ยนสายตามาที่นิกร

“แกละ ชื่ออะไร”

นิกรทำตาหวาน

“ผมชื่อเพราะครับ”

เจ้าคุณศรี ฯ ยกมือเกาศีรษะ

“ฉันไม่ได้ให้แกวิจารณ์ชื่อของแกว่าเพราะหรือไม่เพราะ ฉันอยากจะรู้แต่เพียงว่าแกชื่ออะไรเท่านั้นเอง”

“อ้อ ไม่บอก ผมชื่อกรครับ บิดาผมชื่อก้อน แม่ผม----“

“พอ-พอไว้” เจ้าคุณศรี ฯ ตะโกนลั่น “ฉันไม่ใช่เจ้าพนักงานทะเบียนท้องถิ่น เรียกตัวแกมาสำรวจสำมะโนครัว แกบอกฉันว่า แกชื่อกรก็พอแล้ว”

“ครับ ชื่อกร ตำนินแผลเป็นได้คือชาย”

เจ้าคุณหัวเราะหึ ๆ

“แกมาเสียส่วยเรอะ จะได้มาบอกตำหนิให้ฉัน ง่าย-เป็นอันว่าแก ๒ คนเต็มใจที่จะเข้ามาอยู่ในร่มไม้ชายคาของฉัน ในฐานะเป็นคนใช้ของฉัน”

กิมหงวนยิ้มให้ท่าน

“ครับ สูดแล้วแต่จะกรุณาใช้สอยเถอะครับ”

ธาดามองดูหน้ากิมหงวนอยู่นานแล้ว พอเขาพูดจบหล่อนก็เอ่ยขึ้นทันที

“นายหงวนจะ ปากเธอหายเปี้ยวแล้วหรือ?”

อาเสี่ยสดุ้งเฮือก ทำปากเปี้ยวทันที

“มันเป็น ๆ หยุต ๆ ครับ”

ภายในเรือนต้นไม้เสียงพูดไปชั่วขณะ แล้วเจ้าคุณศรี ฯ ก็พูดกับ ๒ สหาย

“นายกร และนายหงวน ความจริงฉันไม่มีตำแหน่งว่างพอที่จะบรรจุแกเข้าเป็นคนใช้ในบ้านฉัน แต่ไหน ๆ แกปากหน้าเข้ามาหาฉันแล้ว ฉันก็ต้องช่วยเหลือแกตามสมควร ฉันจะให้แก ๒ คนเป็นคนดูแลต้นไม้ต่าง ๆ ในบ้านนี้ ลูกสาวของฉันเขาชอบดอกไม้มาก ทางหลังตึกเขามีต้นไม้มากมาย แกจะทำหน้าที่นี้ได้ไหมละ”

“ได้ครับ” นิกรรับคำ “เรื่องดูแลรักษาต้นไม้ และการปลูก ตอน, ชุต, ย้ายตลอดจนกระทั่งฟันทิ้ง ผมชำนาญมาก”

“แกอย่าพูดเป็นเล่น” เจ้าคุณดุ

“พูดจริง ๆ ครับ”

“ชะ ชะ เตียวฉันก็จะลองภูมิแกเสียหรือก แกคงจะคิดว่าคนอย่างฉันไม่เข้าอกเข้าใจในเรื่องต้นไม้กระมัง”

นิกรหัวเราะ

“แต่ผมชำนาญกว่าได้เท่ามาก”

“จริงเรอะ”

“เออ-เอี้ย-ครับ แหม-ผมลืมไปนึกว่าพูดกับเจ้าหงวน”

เจ้าคุณนึกซึ้งน้ำหน้านายการุณวงศ์ทันที

“แกขอตัว แกมีความรู้ในการปลูกต้นไม้ดีกว่าฉัน ฉันจะถามแกหน่อยเถอะ แกจะมีวิธีแก้ไขอย่างไร เมื่อใบกุหลาบเป็นโรค”

นิกรยิ้มแป้น

“โรคอะไรครับ”

เจ้าคุณศรี ฯ จู๋ปาก

“โรคของใบกุหลาบไว้อ”

“อ้อ ไม่ยากเย็นเลยครับ ถ้าใบกุหลาบเป็นโรค ก็ต้องให้มันฉีดยา”

เจ้าคุณศรี ฯ สดุ้งเฮือก

“นั่นมันคน ไม่ใช่กุหลาบ”

“เหมือนกันครับได้เท่า คนเป็นโรคต้องฉีดยา กุหลาบใบของมันเป็นโรคก็ต้องฉีดยาเช่นเดียวกัน แต่ยาฉีดแก้โรคใบกุหลาบมีส่วนผสมดังนี้”

ธาดากับท่านเจ้าคุณสนใจอย่างยิ่ง

“อะไรบ้างจ๊ะ” หล่อนถาม

“ฟอร์มาลิน ๑ ช้อนโต๊ะ กับน้ำ ๕ ลิตรครับ ฉีดให้ทั่วต้น หรือม่ายใช้กำมะถัน ๙ ส่วน สารหนูตะกั่ว ๑ ส่วน บดเป็นผงผสมกันโรยตามใบ”

ท่านเจ้าคุณชักเลื่อมใสนิกร

“อ้อ แก่นี้มีความรู้ดีมาก”

“ครับ ผมเก่ง แต่โชคผมไม่ใคร่ดี”

กิมหงวนพูดขึ้นบ้าง

“ผมเก่งกว่าเจ้ากรออีกครับ เพราะผมเป็นผู้สอนให้มัน”

“อ้อ เขาละ ยังงั้นใช้ได้ เป็นอันว่าฉันรับแก ๒ คนไว้เป็นคนดูแลต้นไม้ในบ้านฉัน แกจะต้องการเงินเดือนสักเท่าไร
ว่ามา ตกลงกันเสียก่อน”

อาเสี่ยนิ่งนึก

“คนละ ๔๐๐ บาทก็แล้วกันครับ”

เจ้าคุณศรี ฯ หัวเราะเสียงกังวาล

“ขนาดชั้นพิเศษเขียวหรือแก คนทำสวนเดือนละ ๔๐๐ ใครเขาจ้างกัน”

กิมหงวนชักฉิว

“ปีละ ๔๐๐ ครับได้เท่า ไม่ใช่เดือนละ ๔๐๐”

“อ้อ ยังงั้นดอกหรือ”

“ยังงั้นนะซี” กิมหงวนพูดยอคนาง

“เฮ้อ ชักทลิ่งไว้อ”

เสี่ยหงวนรีบยกมือไหว้

“ขอโทษครับ ผมมันติดนิสัยเสียแล้ว อย่างนี้เขาเรียกว่าสันดานครับ”

เจ้าคุณศรี ฯ กล่าวกับ ๒ สหาย

“แกจะเริ่มมาทำงานกับฉันได้ตั้งแต่เมื่อไร”

“พรุ่งนี้ครับ”

“ดีแล้ว ฉันจะสั่งคนใช้ให้เขาเตรียมห้องไว้ให้แก เวลานี้แก ๒ คนพักอยู่ที่ไหนล่ะ”

นิกรตอบโดยไม่ต้องคิด

“โรงแรมรัตนโกสินทร์ครับ”

“อ้อ” เจ้าคุณอุทาน แล้วสดุ้ง “หา? แก่นะเราจะอยู่โรงแรมรัตนโกสินทร์”

“ครับ ด้านซ้ายของโรงแรมเป็นตรอกแคบ ๆ มีที่อยู่กินสบายเขียวครับ บ่อยโรงแรมพวกเดียวกับผม เอาอาหารที่เหลือมาให้ผม ๒ คนรับประทานเสมอ”

“อ้ายบ้า!” เจ้าคุณศรี ฯ ตะโกนขึ้นดัง ๆ “พูดกับแกปวดหัว ฉะนั้นกว่าแกอยู่บนโรงแรมเสียอีก ที่แท้ก็อยู่ข้างโรงแรม แกไปเถอะ ฉันท้าราคาแกเต็มทนแล้ว ฟุ้งนี้แกเริ่มมาอยู่กับฉันได้ ข้าวของของแกมีอะไรขนเอามา” แล้วท่านก็หันมาทางธิดาของท่าน “ขึ้นไปบนตึกเถอะลูก พ่อตั้งใจจะชวนเจ้าไปเยี่ยมคุณลุงเจ้าสักหน่อย”

ธิดาขมวดคิ้วขึ้น

“ไม่ได้หรอกค่ะ คุณพ่อ ประเดี๋ยวคุณกำแหงจะมารับประทานอาหารกลางวันนี่ ดูเหมือนว่าจะพาลูกไปดูหนังรอบป่าด้วย”

กิมหงวนกับนิกรหันมามองดูหน้ากัน ความรู้สึกบอกตัวเองว่า เจ้าของนามกำแหงนี้จะต้องเป็นคนรักหรือคู่หมั้นของธิดา

ความหึงส์ ความอิจฉาริษยาบังเกิดขึ้น นิกรกล่าวถามธิดาทันที

“คุณกำแหงนี่ใครครับ?”

ธิดาแปลกใจไม่น้อย

“ก๊งการอะไรของเธอด้วยล่ะ”

นิกรยิ้มแหย ๆ

“ก็นั่นนะซีครับ แะะ แะะ ผมลาละครับคุณมารศรี” พูดจบเขาก็กระพุ่มมือไหว้หล่อน

ธิดาหัวเราะ รัปไหว้เขา

“ฉันชื่อธิดาจ๊ะ”

“อ้อ-คุณไม่บอกผมนี่ครับ ผมก็ต้องเดาเอานะซี”

๒ เกลอคลานเข้าไปกราบเจ้าคุณศรี ฯ อย่างเคารพนบนอบ โดยจะเพาะกิมหงวนกราบถึง ๒ ครั้ง ครั้นแล้วก็พากันออกไปจากเรือนต้นไม้ ธิดามองดูนายจอมกะล่อนทั้ง ๒ จนลับตา จำได้ว่า เมื่อตอนเขามาพบหล่อน นิกรเดินขาเป๋และกิมหงวนปากเบี้ยว แต่เขากลับออกไปนิกรเดินอย่างกะฉับกะเฉง ส่วนกิมหงวนปากคอคเป็นปกติ ไม่เบี้ยวบูดอะไร

เป็นเวลา ๒ วันแล้วที่กิมหงวนกับนิกรไปอยู่บ้านเจ้าคุณศรี ฯ ทางบ้านไม่มีใครรู้ความจริงเลย อาเสี้ยแก่ล้งกุขาว ขึ้นว่า เขาพานิกรไปจังหวัดนครสวรรค์ เพื่อดูสถานที่สำหรับเปิดสาขาห้าง ศิวลิษฐ์ พานิช และจะขอสัมปทานเปิดการเดินทางรถยนต์รับส่งคนโดยสารจากลพบุรี - นครสวรรค์ ทุกคนเข้าใจว่า กิมหงวนกับนิกรไปนครสวรรค์จริง ๆ เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ถึงกับฝากจดหมายไปถึงนายเซยพี่ชายของท่านที่เป็นพ่อค้าเพื่อนอยู่ที่นั่น

เริ่มต้นในบ่อนที่บ้าน วุฒิไกร ของเจ้าคุณศรี ฯ

วันอังคาร ตอนบ่าย ๒ สหายว่างการงานนั่งพักผ่อนสนทนากันอยู่ที่กระท่อมหลังน้อย ๆ ซึ่งเจ้าคุณศรีเรียกให้เป็นที่อยู่อาศัยของชายหนุ่มทั้งสอง ความจริงกิมหงวนกับนิกรก็ได้รับความสุขสบายมาก ถึงแม้ต้องทำงานอย่างเหน็ดเหนื่อย รดน้ำพรวนดินต้นไม้ในตอนเช้าและตอนเย็น ก็มีโอกาสดูอยู่ใกล้ชิดธาดา เนื่องจากหล่อนมีความสนใจกับต้นไม้ของหล่อนมาก

เพราะนิกรกับกิมหงวนมีสตางค์ เขาจึงได้รู้เรื่องราวของธาดาจากพวกสาวใช้ของหล่อน ธาดาเป็นหญิงสาวที่มีอายุ ๒๒ ปีบริบูรณ์ สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนชั้นสูงแห่งหนึ่ง เป็นลูกคนเดียวของพ่อที่ทำงานพ่อรักและตามใจราวกับดวงตาดวงใจของท่าน เคยมีชายหนุ่มหลายคนมาสนิทติดพันกับหล่อน แต่ธาดาไม่ โอ.เค. กับใคร ครั้นเมื่อเร็ว ๆ นี้ บุปผะสันนิวาสได้ชักนำธาดาให้ได้พบกับพ่อเทพธิดาหนุ่มของหล่อนเข้า เขาชื่อกำแหง เป็นลูกเจ้าคุณบุญหนักศักดิ์ใหญ่คนหนึ่ง นัยว่าร่ำรวยมากทีเดียว การรู้จักกันเป็นไปด้วยอุบัติเหตุ ธาดาซึ่งจักกรยานเที่ยวเล่นในตอนเช้าวันหนึ่ง ธาดาถูกรถยนต์ล้มหายคันหนึ่งเฉี่ยวกระเด็นตกจากรถ กำแหงขับรถมาพบเข้า จึงช่วยเหลือและพาธาดาส่งบ้าน ตั้งแต่นั้นมากำแหงก็เป็นแขกประจำบ้าน 'วุฒิไกร'

สาวใช้หลายคนยืนยันว่า ธาดาคงหลงรักเจ้าหนุ่มรูปสวย เจ้าของนามกำแหงอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะหล่อนให้ความสนิทสนมกับเขามาก นั่งรถไปเที่ยวกันบ่อย ๆ ท่านเจ้าคุณศรี ฯ ก็ไม่กีดกันหวงห้าม ท่านเต็มใจต้อนรับชายหนุ่มคนนี้เป็นบุตรเขยในอนาคตของท่านนั่นเอง

นิกรกับกิมหงวนซัดหมัดศรัทธา เมื่อแนว ๕ รายงานเคลื่อนไหวของธาดาให้ทราบตามนี้

“กันคิดว่าเราไม่มีหวังเสียแล้วละโว้ย กร” อาเสี้ยปรารภ

นิกรผีนย้ม

“อย่าเพิ่งตีตนไปก่อนไข้ น่า มีความพยายามที่ไหนก็ต้องมีความสำเร็จที่นั่น”

“แต่ในสภาพของคนทำสวนเช่นนี้ อยากรู้เสียเราก็คงไม่มีหวังหล่อน”

นิกรจู้ยี้ปาก

“บ้าจริงเฮะ ทำไมแกทำถอยงาย ๆ เรื่องที่จะให้คุณธาดารักเรานะไม่ยากเย็นอะไรหรอกวะหงวน สตรีเปรียบเหมือนเกอวัลย์ ย่อมผูกพันในสิ่งที่ใกล้ตน อุปสรรคสำคัญของเราอยู่ที่เจ้ากำแหงคนเดียวเท่านั้น ถ้าเราปราบมันได้ ธาดาก็จะต้องเป็นของกันหรือของแกคนใดคนหนึ่ง”

กิมหงวนว่า “ถ้ายังงั้นยิ่งมันทิ้งเสียเป็นยังไง”

นิกรพยักหน้าเห็นพ้องด้วย

“นั่นนะซี เอาโว้ย ตกลงยิ่งมันทิ้ง แกเป็นคนยิง”

อาเสี้ยสอด้งโหยง

“ไม่สำเร็จ ซี้เกียจย้ายบ้านเข้าไปอยู่ในคุก”

สาวใช้คนหนึ่งปรากฏตัวขึ้นที่หน้ากระท่อม หล่อนคือตัวต้งห้องของธาดา เป็นสาวแรกุ่นอายุในราว ๑๘ ปี กำลังน่ารัก และน่ามีผิว

นิกรเห็นเข้าก็ยิ้มให้หล่อน

“สวัสดิ์ น้องสาว”

แม่แต่จะทำหน้าเหมือนม้าหมากรุก

“ทลิ่งละ ใครเป็นน้องแก”

กิมหงวนหัวเราะเก๊ก

“ดี สมน้ำหน้า เสื่ออยู่ดี ๆ เอาไม่ไปแย่งกันเสื่อ” แล้วอาสาเสื่อก็คักหัวให้แม่แต่ “คุณแม่ไปไหนมาครับ?”

คราวนี้ แต่ยิ้มแป้น

“มาหาเจ้านะซี”

อาสาเสื่อทำคายน

“มันจะมากไปละครมั้ง แม่แต่ เธอนะคราวลูกฉันนะจะบอกให้”

“อ้อ จะคราวลูกหรือคราวแม่ก็ช่างเถอะ ถ้าใครแหลมกับฉันก่อนฉันเป็นไม่ว่าน้ำใครทั้งนั้นเว้นแต่คุณธาดากับท่านเจ้าคุณเท่านั้น”

นิกรสั่นศีรษะช้า ๆ

“ฉันกลัวแล้วจะ แม่แต่ มานี้มีธุระอะไรไม่ทราบ”

แต่พุดกับ ๒ สหาย

“คุณธาดาให้หาจะ ไปเดี๋ยวนี้แหละ”

๒ เกล็ดผลุดลุกขึ้นยืนและยิ้มให้กัน พวกมันลงจากระท่อมผ่านสวนดอกไม้ตรงไปที่ตึกใหญ่ สาวใช้นำหน้าพาเขาขึ้นบันไดหลังตึกเข้าไปในห้องกลาง

ขณะนี้ ธาดา วุฒิกโร นั่งอยู่บนโซฟาตามลำพัง ใบหน้าของหล่อนยิ้มแย้มแจ่มใสแสดงความสุขกายสบายใจตามธรรมชาติของคนมีสตางค์ พอแลเห็นนิกรกับอาสาเสื่อเดินเข้ามา หล่อนก็ยิ้มให้เขา

“นั่งซีจ๊ะ”

ทั้งสองทุดตัวนั่งบนเก้าอี้วนมคนละตัว กิมหงวนไขว่ห้างอย่างโก้ เปิดกล่องบุหรี่หยิบขึ้นมามวนหนึ่ง ลืมไปว่าเขากำลังแสดงละครคนเป็นคนใช้ ธาดาชี้มือไปที่พรม

“นั่งข้างล่างจ๊ะ ไม่ใช่ที่นั่งบนเก้าอี้ แล้วก็นายหงวนวางบุรี่ของคุณพ่อเสียก่อน โอ้-อย่ารุ่มร่ามนักซี ฉันนะไม่ถือหรอก แต่คุณพ่อกับท่านเป็นคนมีระเบียบเรียบร้อย”

นิกรกับกิมหงวนรีบเลื่อนตัวลงมานั่งพับเพียบบนพื้น

“คุณนายมีธุระอะไรหรือครับ” นิกรถาม

ธาดาลืมตาโพล่ง

“ตาย-ตาย ทำไมมาเรียกฉันว่าคุณนาย”

กิมหงวนกระซิบบอกนายการุณวงศ์ดัง ๆ

“เรียกคุณหญิงถึงจะถูก”

ธาดายกฝ่ามือทั้ง ๒ ปิดขมับ

“ฉันอยากจะเป็นข้าตาย เธอ ๒ คนโง่ยิ่งกว่าควายเสียอีก เรียกฉันว่าคุณธาดาหรือคุณเฉย ๆ เข้าใจไหม คำว่า คุณนายนะ หมายความถึงผู้หญิงที่แต่งงานแล้ว สามี่เป็นคุณหลวงหรือคุณพระ ส่วนคุณหญิง หมายถึงผู้หญิงที่ได้สามี่เป็น เจ้าคุณ”

นิกรพยักหน้าหงึก ๆ

“อ้อ จริงครับ คุณยังไม่มีผัว เรียกคุณนายไม่ถูก”

ใบหน้าของธาดาแดงระเรื่อ

“นายกร นายหงวน เทียงวันนี้เพื่อนของฉันคนหนึ่งจะมาที่นี่”

กิมหงวนพูดชัดขึ้น

“ก็ไม่เห็นเกี่ยวอะไรกับผมนี่ครับ”

“ประเดี๋ยว” ธาดาเอ็ดตะโล “ฟังฉันพูดให้พบเสียก่อนสิ ง่า-เพื่อนของฉันคุณกำแหงเขาจะมาที่นี่ และพาคุณพ่อ เขามาด้วย เพื่อจะได้มารู้จักกับคุณพ่อของฉัน คุณพ่อสั่งให้ฉันจัดงานเลี้ยงอาหารกลางวันท่านเจ้าคุณณรงค์ ๆ กับคุณกำแหง”

นิกรเสริมขึ้น

“อ้อ คุณจะให้ผมกับเจ้าหงวนร่วมโต๊ะรับประทานอาหารด้วยหรือครับ”

ธาดาอดหัวเราะไม่ได้

“ไม่ใช่ร่วมโต๊ะหรอกจ้ะ ฉันจะให้เธอมีหน้าที่ใหญ่ยิ่งไปกว่านั้นอีก”

กิมหงวนลืมตาโพลง

“ให้ผมเป็นอะไรครับ”

ธาดาพูดพลางหัวเราะพลาง

“เป็นคนเสิร์ฟอาหารและคอยรับใช้ตลอดเวลาที่กินเลี้ยง”

อาเสี้ยกลืนน้ำลายเอือก

“ชื่นใจเหลือเกิน”

ธาดาว่า “ช่วยฉันหน่อยเถอะ นายกร, นายหงวน อันที่จริงมันไม่ใช่หน้าที่ของเธอหรอก แต่นายวงเขาลาไปบ้าน เขา นายเกิดก็บังเอิญไม่สบาย เธอจะรับหน้าที่นี้ได้ไหม”

“ได้ครับ” นิกรพูดยิ้ม ๆ

“ขอบใจมาก ถ้ายังงั้น ๕ โมงครึ่งเธอขึ้นมาบนตึก แต่งตัวให้เรียบร้อยทั้ง ๒ คนขอให้ใช้เสื้อผ้าที่ดีที่สุดเท่าที่เธอมี อยู่ เข้าใจไหมจ้ะ แล้วฉันใคร่จะขอเตือนเธอขอให้สังวรณไว้ในเรื่องกิริยามารยาท ท่านเจ้าคุณณรงค์ ๆ เป็นผู้ดีมีตระกูลสูง ถ้าเธอทำอะไรบกพร่องเสียจรรยา มารยาท ท่านอาจจะตำหนิติเตียนเราได้”

“อ้อ รับรองครับ” กิมหงวนพูด “เรื่องมารยาทผม ๒ คนรู้จักดี”

“ดีแล้ว ฉันจะดูความสามารถของเธอทั้ง ๒ คน ถ้าปฏิบัติหน้าที่ในตอนกลางวันนี้เป็นที่เรียบร้อย ฉันจะเรียนคุณพ่อให้เลื่อนเธอจากคนทำสวนมาเป็นคนใช้บนตึกเธอจะได้สบายขึ้น”

ภายในห้องเสียบเสียงสนทนาไปชั่วขณะ นิกรจึงพูดขึ้น

“คุณธาดาครับ”

“ว่าไงจ้ะ”

“ผมอยากจะเรียนถามอะไรสักหน่อย ซึ่งเป็นเรื่องส่วนตัวของคุณ แต่กลัวคุณจะไม่พอใจผม หว่าผมละลาบละลั้ง”

ธาดาหัวเราะเบา ๆ

“ถามมาเถอะ นายกร ฉันไม่โกรธหรอก”

นิกรเขยิบเข้ามาใกล้หล่อน

“ง่า-บอกผมตรง ๆ นะครับ คุณกำแหงที่จะมาที่นี้กลางวันวันนี้ละ เป็นอะไรกับคุณครับ”

ธาดายิ้มอย่างเป็นสุขใจ

“เธอจะรู้ไปทำไม”

นิกรตอบอย่างฉลาด

“โถ - ผมเป็นคนใช้ที่ซื่อสัตย์ของคุณนี่ครับ สิ่งใดเป็นความสุขของคุณผมก็จะได้ดีใจ ผมมาในร่มไม้ชายคาของคุณ ๒ วันแล้ว ได้ยินคนโน้นคนนี้พูดถึงคุณกำแหงบ่อย ๆ แต่ผม ๒ คนไม่เคยเห็นหน้าสักที”

ธาดานิ่งอึ้งไปสักครู่

“ฉันจะบอกให้ก็ได้ นายกร คุณกำแหงไม่ได้เป็นอะไรกับฉันหรอก นอกจากเป็นเพื่อนที่ดีของฉันคนหนึ่ง”

“แฮะแฮะ” กิมหงวนกระเซ้า

ธาดาชมวดคิ้วย่น

“เอ-นี่แกล้อฉันรี หงวน ลามปามกับฉันยังงี้ฉันไม่ชอบ”

นิกรยกมือเขกศีรษะอะเสียดังปิ๊ง

“นี่แน่ ทลิ่งไม่รู้จักกาละเทศะ”

กิมหงวนพูดปากเบา ๆ ต่อจากนั้นธาดาก็หมายหน้าที่การงานให้เรียบร้อย แล้วอนุญาตให้ไปพักผ่อนได้ ๒ สหายต่างตื่นเต้นอยากจะได้เห็นหน้ากำแหง คู่แข่งขันของเขา

ก่อนเวลา ๑๒.๐๐ น. เล็กน้อย

สาวใช้ของบ้าน ‘วุฒิไกร’ ทุกคนต่างแต่งกายสะอาดหมดจด เตรียมตัวต้อนรับแขกผู้มีเกียรติคือเจ้าคุณณรงค์ฤทธิเสนา ท่านพ่อของกำแหง พ่อเทพบุตรของธาดา รู้สึกว่าเจ้าคุณศรี ฯ ตื่นเต้นมาก ทั้ง ๆ ที่พยายามซ่อนความรู้สึกไว้ แม่ครัวได้รับคำสั่งให้ประกอบอาหารมื้อกลางวันเป็นพิเศษ จัดทำกันตั้งแต่ตอนสาย พวกสาวใช้ซุบซิบกันว่า กำแหงพาท่านพ่อของเขามาเพื่อพูดทบทวนสัญญาธาดาให้กำแหง

นิกรกับเสี่ยวหงวนแต่งกายเรียบร้อย กางเกงขายาวซีกสกินสีขาวยุติเย็บแบบตรวจการแขนสั้นสีเดียวกัน เจ้าคุณศรีชมเปาะว่า ๒ สหายน่าจะเป็นผู้ดีตลกอยาก มาตราฐานสง่าผ่าเผยผิดกว่าคนใช้ทุก ๆ คน ธาดามั่นใจว่า นิกรกับกิมหงวนคงจะปฏิบัติหน้าที่ที่มอบหมายไว้ให้เป็นอย่างดี โต๊ะอาหารในห้องรับประทานอาหารปูผ้าขาวใหม่เอี่ยม มีแจกันเงิน ๒ แจกันประดับดอกไม้สดงดงามฝีมือของธาดานั่นเอง

นาฬิกาปารีสเรือนใหญ่ บอกเวลา ๑๑.๕๐ น.

เสียงแตรไฟฟ้าของรถยนต์คันหนึ่งดังกังวาลขึ้นที่หน้าบ้าน สตูดิโอเสียงงุ่นง่านเข้ามาในบ้านอย่างสง่าผ่าเผย

คนขับรถคือเจ้าแห้ว โหระพา ผู้ที่นั่งอยู่ตอนหลังรถนั้นไม่ใช่ใครอื่น เจ้าหนุ่มที่ชื่อกำแหงก็คือ อ้ายเสื่อพล พัทธราภรณ์นั่นเอง และชายชราสุภาพบุรุษผู้สูงอายุ เจ้าคุณณรงค์ฤทธิเสนา ก็คือ ดร. ดิเรก ณรงค์ฤทธิ ซึ่งแต่งหน้าเสียวจนเป็นคนแก่แทบจะจำไม่ได้ ดิเรกสามารถแต่งหน้าของเขาให้เป็นคนแก่ที่สง่าผ่าเผยคนหนึ่ง

พล พัทธราภรณ์ แอบมาติดต่อกับธาดาเป็นเวลาเดือนกว่าแล้ว หลังจากเขาได้รู้จักกับธาดาโดยอุบัติเหตุของหล่อน เขาได้โกหกหล่อนว่าเขาชื่อกำแหง เป็นลูกชายโอรสของพระยาณรงค์ฤทธิเสนา ธาดาได้รับรู้ว่าเขาบ่อย ๆ เพื่อให้พลพา

ล่อนไปรู้จักกับเจ้าคุณณรงค์ ฯ ที่บ้าน พลหาเรื่องบายเบี่ยงเบี่ยงมา จนกระทั่งเกรงว่าล่อนจะจับโกหกได้จึงรับรองกับธาดาว่าเขาพาท่านพ่อของเขามาที่นี่ตอนเที่ยงวันนี้

เมื่อหมดหนทาง พลก็ต้องกราบไหว้อ้อนวอน ดร. ดิเรกขอร้องให้เป็นพ่อของเขาโดยใช้ราชทินนามว่า พระยาณรงค์ฤทธิ์เสนา คราวแรกดิเรกปฏิเสธ แต่ในที่สุดก็เสียอ้อนวอนเพื่อนไม่ได้

แล้ว ๒ พ่อลูกก็มาละลือกักกันมาบ้านวุฒิไกรตามกำหนดที่นัดหมายไว้กับธาดา เจ้าแห้วยินดีร่วมมือด้วยในเรื่องนี้ ได้รับสินจ้างจากพล ๑๐๐ บาทเป็นการปิดปากเขา

ทั้ง ๓ คนหาเฉลี่ยใจไม่ว่า ขณะนี้ก็มีหวนกับนิกรได้เข้ามาเป็นคนทำสวนอยู่ในบ้านนี้และอีกสักครู่ก็จะได้เผชิญหน้ากัน

สตูดิโง่เล่นมาหยุดหน้าตึกใหญ่ ในเวลาเดียวกัน ธาดาก็นวนามาจากห้องกลาง ล่อนอยู่ในเสื้อกระโปรงชุดสีเทาอ่อน แต่งผมและใบหน้าสวยกว่าทุกวัน

เจ้าแห้วพาตัวลงจากรถ แต่งกายคล้าย ๆ คนขับรถยนต์หรือคนขับรถ แต่สวยกว่า นุ่งกางเกงขี้น้ำเงิน สวมท่อนบู๊ตดำ เสื้อชั้นนอกคอปิดสีน้ำตาลแดง มีอินธนูแถบทอง สวมหมวกเก็บเสียงขนาดเล็กน้อย เจ้าแห้วเปิดประตูตอนหลังรถออก ชิดเท้าตรงยกมือวันทยาหัตถ์อย่างแข็งแรง

ท่านพ่อพาคุณลูกลงจากรถ พลหันมายิ้มกับธาดา

“สวัสดีครับ นี่คุณพ่อของผม คุณธาดา”

หญิงสาวก้าวลงมาจากบันได กระพุ่มมือไหว้เจ้าคุณณรงค์ ฯ อย่างนอบน้อม ดิเรกทำหน้าที่กระเรียกระวาดขอบกลยกมือตบศีรษะธาดา

“ยินดีรู้จักกับเจ้า ฮะ - ฮะ คุณพ่อเป็นอยู่ไหม?”

ธาดาสดุ้งเล็กน้อย นึกในใจว่าท่านเจ้าคุณณรงค์ ฯ คงเคยเป็นราชทูตอยู่เมืองนอก จึงพูดสำนวนกระเดียวดไปทางฝรั่ง

“อยู่ค่ะ เชิญคุณลุงขึ้นไปบนตึกสิคะ”

“เออ ขอบใจมากแม่หนู ง่า-ไม่ต้องง้อมือลูกหรือ ลุงเดินเองดีกว่า คุณพ่อหนูดูไหม เคยตีกระบานคนบ้างหรือเปล่า ลุงใจไม่ดีเสียแล้ว”

ล่อนยิ้มนำเอ็นดู

“คุณพ่อของหนูใจดีมากเชียวค่ะ ท่านปรารภเสมอ อยากรู้จักคุณลุง”

แล้วธาดาก็เดินนำหน้าพาเจ้าคุณณรงค์ ฯ กับกำแหงขึ้นบันไดไปบนตึก เลี้ยวซ้ายมือเข้าห้องรับแขกอันหรูหราของบ้าน วุฒิไกร

สองพ่อลูกต่างทรุดตัวลงนั่งบนโซฟาตัวเดียวกัน

“ประทานโทษนะคะ คุณลุงนั่งคุยกับกำแหงไปพลางก่อน หนูจะไปเรียนให้คุณพ่อท่านทราบเดี๋ยวนี้ว่าคุณลุงมาหา”

ดร. ดิเรกพยักหน้า

“จ๊ะ - จ๊ะ เป็นตามสบายเถอะหลานสาว”

ธาดาหมุนตัวกลับ เดินออกไปจากห้องรับแขก เจ้าคุณณรงค์ก็มีกิริยาจะสับกะสายหายใจไม่ทั่วท้องเลย ท่านหันมาพูดกับบุตรชายของท่าน

“ใจไม่ดีเสียแล้วละโว้ย ก้นกลับละ”

พลจู้ปาก

“อย่าปอดไปหน่อยเลยนะ ช่วยกันให้ตลอดรอดฝั่งเถอะวะ กราบละวะ”

ดิเรกถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ฝรั่งเป็นไม่เข้าใจ ไม่รู้จักพูดสุ่ขอลูกสาวใคร”

“โอ้ ไม่ยากเย็นหรือก่อน แก่ต้องทำคล้ายกับว่าแกเป็นพ่อกันจริง ๆ ข้อสำคัญระวังอย่าให้หมวดของแกหลุดก็แล้ว
กัน”

ดิเรกยิ้มแห้ง ๆ

“แกต้องคอยพูดกระซิบบเตือนกันบ้าง”

“เออน่า”

การสนทนาหยุดลงเพียงเท่านี้ เจ้าคุณศรีวิสุทธิธรรมธาดาอ่างแกงแพรด้า สวมเสื้อกุยเฮงกัลดกระดุมเรียบร้อย
พาดิธาของท่านเข้ามาในห้อง

นายพัชราภรณ์รีบกระพุ่มมือไหว้ประมุขของบ้านวุฒิกโรอย่างนอบน้อม แล้วหันมาทางบิดากำมะลอของเขา

“คุณพ่อครับ ท่านผู้นี้คือเจ้าคุณศรีวิสุทธิธรรมธาดา คุณพ่อของธาดาครับ” แล้วเขาก็เปลี่ยนสายตาไปที่เจ้าคุณ
ศรีฯ “นี่คุณพ่อของผมครับคุณอาว์ พระยานรงค์ฤทธิเสนา”

ดร. ดิเรกรีบลุกขึ้น ก้มศีรษะให้เจ้าคุณศรีฯ ก่อน ต่างฝ่ายต่างสัมผัสมือกัน

“ยินดีมาก เจ้าคุณ” ประมุขของบ้านวุฒิกโร พุดยิ้ม ๆ “ผมขอต้อนรับเจ้าคุณในฐานะที่เป็นมิตรที่ดีของผม”

“อ้อไร” ดิเรกผลอดพูด พอรู้สึกตัวก็ผินหัวเราะกลบเกลื่อน “ผมรู้สึกเป็นเกียรติยศอย่างมโหฬารที่ได้รู้จักกับเจ้า
คุณ”

“เช่นเดียวกันครับ” เชิญเจ้าคุณนั่งคุยกับผมตามสบาย วันนี้ผมเลยถือโอกาสเชิญเจ้าคุณร่วมรับประทานอาหาร
กลางวันกับผมและลูกสาวของผม พุดจบท่านก็นั่งลงบนเก้าอี้บนตวหนึ่ง ธาดาเดินเข้ามานั่งข้าง ๆ เจ้าคุณศรีฯ

“จะเป็นการรบกวนเจ้าคุณเกินไปกระมัง” ดิเรกพุดยิ้ม ๆ ทูลตวนั่งบนโซฟารตามเดิม

“มิได้ครับ ผมต้องการประสานสามัคคีระหว่างเจ้าคุณกับผม อย่าปฏิเสธเลยครับ”

ต่อจากนั้น เจ้าคุณจริงกับเจ้าคุณเก็กีสันทนาอันอย่างสนิทสนม คล้ายกับว่ารู้จักกันมานาน จนกระทั่งนิกรกับกิม
หงวนเดินเข้ามาในห้องรับแขก นิกรถือถาดใส่แก้วน้ำแข็ง กิมหงวนถือหีบบุหรี

พลกับดิเรกใจหายวาบเมื่อแลเห็นเพื่อนเกลอทั้งสอง นึกไม่ถึงว่าเหตุการณ์จะเป็นไปได้เช่นนี้ อาเสียกับนิกรวาง
ของลงบนโต๊ะ ทันใดทั้งสองสหายก็แลเห็นพลกับดิเรก

“เฮ้อ” กิมหงวนครางออกมาเบา ๆ

พลกับดิเรกหน้าซีดเผือด ส่วนนิกรกับกิมหงวนยืนตลิ่ง พอรู้สึกตัวก็พากันออกไปจากห้อง นิกรกับกิมหงวนมองดู
หน้ากันแล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ไกร เกิดจะเอ็งกันเข้าแล้ว จะว่ายังไง”

นิกรหัวเราะ

“นั่นนะซี ซะ ซะ อ้ายกำแหงนี่กว่าใครที่ไหน ที่แท้มันก็อ้ายพลนั่นเอง มีเจ้าดิเรกเป็นคู่คิด”

สองสหายมองไปที่รถสตูดเก้ง แลเห็นเจ้าแห้วกำลังนั่งไขว่ห้างคาบกล้องอ่านหนังสือพิมพ์อย่างเพลิดเพลิน กิมหง
วนพุดกับนิกรเบา ๆ

“ดู-ดูอ้ายแห้วบ้าง มันแต่งตัวยังกะคนขับรถยนต์หลวง คาบกล้องเสียด้วย”

นิกรจูงมือกิมหงวนพาลงบันไดตึกตรงมาที่รถสตูดเก้ง

“อ้ายแห้ว!” นิกรร้องเรียก

เจ้าแห้วเงยหน้าขึ้นมองดูสองสหายทันที

“ไอ้ะ - รับประทานคุณไปยังไม่มาอย่างไรกันครับนี่”

กิมหงวนพยักหน้า

“แกละ ไปยังไม่มาอย่างไร ชันกับเจ้ากรมมาสมัครเป็นคนใช้ที่บ้านนี้ได้ ๒ วันแล้ว”

เจ้าแห้วลืมหูลง

“รับประทานไหนอาเสียบอกว่าไปปากน้ำโกับคุณนิกร”

“เปล่า ชันโกหก ความจริงฉันมาเป็นคนใช้ที่นี่”

เจ้าแห้วผลอดตัวหัวเราะออกมาดัง ๆ

“รับประทานสนุกกันใหญ่ละครับ อาเสียบพบคุณกำแหงกับเจ้าคุณณรงค์ ฯ หรือยังครับ”

“พบแล้ว แต่ยังไม่ได้พูดอะไรกัน”

“รับประทานคุณหมอมของผมปลอมตัวเด็ดขาดเลยนะครับ”

นิกรหัวเราะ ยกมือชี้หน้าเจ้าแห้ว

“แกลกลับไปบ้าน แกลอย่าพูดเรื่องของฉันให้ใครรู้เป็นอันขาด เข้าใจไหมละ ชันกับเจ้าหงวนจะเป็นคนใช้ที่บ้านนี้

อีกสัก ๑ อาทิตย์”

เจ้าแห้วอมยิ้ม

“รับประทานไว้ใจเถอะครับ”

นิกรหันมาพูดกับอาเสียบ

“ไปไว้อย่างไร เตรียมตัวจัดอาหารเถอะ จวนเที่ยงแล้ว”

๒ สหายพากันเดินขึ้นบันไดตึก ตรงเข้าไปในห้องโถง นิกรกับกิมหงวนปรึกษาหารือกันและตกลงกันว่า จะต้องแก้มดิเรกกับพลให้อับอายขายหน้าเจ้าคุณศรี ฯ กับธาดาในวันนี้

ภายในห้องรับประทานอาหารที่บ้าน ‘วุฒิไกร’

อาหารสำหรับมื้อกลางวันซึ่งเป็นอาหารฝรั่งได้จัดตั้งโต๊ะเสร็จเรียบร้อยแล้ว กิมหงวนกับนิกรยืนสนทนากันเงียบ ๆ

อยู่ข้างหน้าต่าง

เจ้าคุณศรี ฯ เดินนำหน้าพาท่านเจ้าคุณณรงค์ ฯ กำแหงและธาดาเข้ามาในห้องรับประทานอาหาร เจ้าคุณณรงค์ ฯ กับกำแหงใจเต้นที่กักเมื่อได้เผชิญหน้ากับเพื่อนเกลอของเขา

ทุกคนนั่งประจำที่เรียบร้อยแล้ว การรับประทานอาหารได้เป็นไปอย่างเงียบเหงา ดิเรกกับพลไม่พูดอะไรเลย จนกระทั่งเจ้าคุณศรี ฯ นึกแปลกใจ

“ไ-กำแหง ทำไมถึงเคร่งขรึมไปละหลานชาย”

พลผินยิ้ม

“ไม่ทราบว่าคุณจะคุยเรื่องอะไรนี่ครับ” แล้วเขาก็พยักหน้ากับกิมหงวน “เฮ้ย-รินกาแพให้หน่อย”

อาเสียบหัวเราะ

“รินเอาเองซีไว้อย่างไร”

ธาดาจ้องมองดูหน้าเสียบหงวนทันที

“ทำไมแกพูดกับเพื่อนของฉันอย่างนี้”

พลพูดชัดขึ้น

“ไม่เป็นไรครับ คุณธาดา คนที่เรากำลังศึกษาผมไม่ถือ อ้ายเบ๊อก ๒ คนนี้ถ้าจะฟังมาอยู่ใหม่กระมังครับ”

“คะ พึ่งมาอยู่ได้ ๒ วัน เป็นคนบ้านนอกมาหางานทำในกรุงเทพฯ ๕ ไม่ได้งานก็เลยมาขออยู่กับดิฉัน”

พลว่า “คนจรหมอนหมิ่นคุณไม่น่าจะรับไว้”

นิกรพูดโพล่งขึ้น

“โอ้-ประเดี๋ยวพ่อเปิดโปงหมดเลย”

ดิเรกแก่งจามขึ้นดัง ๆ ๓ ครั้ง ในระหว่างนิกรพูด เพื่อกลบเสียงนิกร พลผลุดลุกขึ้นยืนเดินเข้าไปหานิกรกับกิมหงวน แล้วหันมาพูดกับเจ้าคุณศรี ๕

“คุณอาร์ครับ ผมมีธุระอยากจะพูดอะไรกับเจ้า ๒ คนนี้สักประเดี๋ยว”

เจ้าคุณศรี ๕ พยักหน้า

“ตามสบาย หลานชาย”

นายพัชราภรณ์ยิ้มกับเพื่อนเกลอทั้งสอง

“เชิญออกไปข้างนอก”

กิมหงวนถลกแขนเสื้อเช็ด

“จะซ้อมกันเรอะ ได้ซี แปลกอะไร”

พลหัวเราะ

“ไม่ใช่ซ้อม แต่อยากจะพูดอะไรกับแกนิดหน่อย”

แล้วพลก็เดินนำหน้าพาอาเสี้ยกับนิกรออกไปจากห้องรับประทานอาหาร ทั้ง ๓ คนหยุดยืนอยู่ที่เฉลียงหลังตึกนิกรกับกิมหงวนต่างจ้องมองดูหน้านายพัชราภรณ์

“แกนี่ขลังยังงั้นมาวะ ถึงได้พากันมาเป็นคนใช้ที่นี่” พลถามยิ้ม ๆ

กิมหงวนยักคิ้ว

“ก็แก่ละ แกมีความปรารถนาอะไรที่แกมาติดต่อกับคุณธาดา”

พลหัวเราะ

“กันรักหล่อนนะซี”

นิกรยกมือผลักหน้าอกพล

“มา-มาชกกัน กันกับเจ้าหงวนก็รักคุณธาดาเหมือนกัน มาชกกันเถอะวะ จะได้รู้ดีรู้ชั่ว เจ็บใจนัก ทิ้งมาจะเอ่กัน
ได้”

พลหัวเราะก๊าก แล้วโบกมือ

“ไม่สู้ไวย เอาจังดีดีกว่ากร ใครดีได้กัน”

กิมหงวนพูดเสริมขึ้น

“กัน ๒ คนเสียเปรียบกันนี่หว่า เพราะกันมีฐานะเป็นแต่เพียงคนใช้เท่านั้น”

“แต่แกมีโอกาสใกล้ชิดธาดามากกว่ากัน ได้เปรียบและเสียเปรียบกันคนละอย่างยุติธรรมดีแล้ว”

นิกรกับกิมหงวนหันมาปรึกษากัน ในที่สุดก็ตกลงกันยอมแข่งขันกับพลต่อไป

“เอา-ตกลง” กิมหงวนพูดเสียงหนัก ๆ ยื่นมือให้พลจับ “กันกับเจ้ากรจะไม่เปิดเผยความลับของแก และแกก็ไม่
ต้องเปิดเผยความลับของกันกับเจ้ากร เราจะทำเป็นว่าเราไม่รู้จักกันและเราจะแข่งขันอย่างลูกผู้ชายจริง ๆ คือไม่มีการหัก
หลังกัน”

พลพยักหน้า

“ดีมาก นอกจากนี้ก็จะช่วยปิดบังทางบ้านไม่ให้ใครรู้ว่าแก ๒ คนมาอยู่ที่นี่”

อาเสี้ยมเป็น หันมาทางนิกร

“เรา ๓ คนต้องมีใจสปอร์ต ไม่เอาัดเอาเปรียบกัน”

“ถูกแล้ว เราต้องถือว่าชัยชนะเป็นของผู้ที่มีโชคดี”

พลกล่าวกับเพื่อนทั้ง ๒

“กันกลับเข้าไปในห้องกินข้าวละ ประเดี๋ยวท่านเจ้าคุณและธาดาคะสงสัย”

นิกรคว้าแขนพลไว้ มองดูพลด้วยแววตาเศร้า ๆ

“พล แกกินแซนวิชในงานของแกหรือยัง”

“กินแล้ว แซนวิชปลาแซนมอนเข้าที่ตีเหมือนกัน”

นิกรทำคอขยับ หันมามองดูกิมหงวน อาเสี้ยมลื่นน้ำลายเอือก ครางออกมาเบา ๆ

“อนิจทุกขุ์เชีย”

พลชักสงสัยก็กล่าวถามนิกร

“บอกกันเดี๋ยวนี แกเอาอะไรใส่ลงไปแซนวิช”

นิกรพยายามกลั้นหัวเราะไว้

“เปล่า-เปล่า ว่าง-แซนวิชที่แกกินนะฝีมือของตัวเอง นึกว่าแกจะกินไม่ลงแกกลับชมว่าอร่อย”

คำแก้ตัวของนิกรมีเหตุผลพอใช้ พลไม่พูดว่าอะไรอีกหมุนตัวกลับเดินไปห้องรับประทานอาหาร พอร่างของพล
ลับตา นิกรกับกิมหงวนก็หัวเราะขึ้นพร้อม ๆ กัน

“แยะแล้ว” นิกรพูดพลางหัวเราะพลาง “ประเดี๋ยวเถอะ เจ้าพลจะต้องแขกแผ่นดินหนี เจ้าดิเรกก็คงจะกินเข้าไป
ด้วยเหมือนกัน สนุกกันใหญ่ละวะ ไป-เข้าไปดูมัน”

สองเกลอเดินอมยิ้ม พวกกันไปห้องรับประทานอาหาร

การรับประทานอาหารกลางวันได้เป็นไปในฐานกันเอง เจ้าคุณศรี ฯ ตื่นเต้นยินดีมากที่เจ้าคุณณรงค์ ฯ มาหาท่าน
จนถึงบ้าน และยินดีร่วมโต๊ะรับประทานอาหารด้วย ท่านพยายามพูดหวานล้อมชักถามถึงฐานะอันแท้จริงของเจ้าคุณ
ณรงค์ ฯ ซึ่ง ดร. ดิเรกหรือเจ้าคุณณรงค์ ฯ ก็คุยไม่อดความมั่งมีโดยยึดถือความมั่งมีของเสียหวนเป็นบรรทัดฐาน

ตอนหนึ่ง ดร. ดิเรกได้กล่าวว่า

“ผมมีโรงสีถึง ๑๐ โรง โรงเลื่อย ๑๐ โรง โรงรับจำนำอีก ๑๐ โรง โรงน้ำแข็งอีก ๕ โรง นอกจากนี้ยังมีเรือกลไฟ รถ
ประจำทางอีกมาก กิจการค้ามากมายเหล่านี้ผมก็ได้เจ้าก่าแห่งเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงของผม”

เจ้าคุณศรี ฯ อมยิ้ม มองดูลูกสาวของท่านคล้ายกับจะบอกว่า ผู้ชายอย่างก่าแห่งถ้าปล่อยให้หลุดมือไปก็โง่เต็ม
ทน แล้วท่านก็พูดกับเจ้าคุณก่ามะลอ

“ผมรู้สึกตื่นเต้นในกิจการค้าอันใหญ่โตของเจ้าคุณมากทีเดียว เจ้าคุณคงจะมีรายได้ปีหนึ่งไม่ใช่น้อยนะครับ”

ดิเรกแกล้งทำเป็นถ่อมตัว

“ก็ไม่เท่าหรอกครับ อย่างมาก ๑๐ ล้านเท่านั้น”

“อุย!” กิมหงวนร้องขึ้นดัง ๆ

ทุก ๆ คนหันมามองดูเสียหวนซึ่งยืนอยู่ข้างนิกรเป็นตาเดียว ธาดาคัดตะโลกิมหงวนทันที

“อุยรดหัวใครวะ”

อาเสี้ยมหัวเราะ

“รดหัวผมเองครับ”

“แกจะบ้าอะไรวะ มีอย่างไหนให้นุญน้ำลายรดหัวตัวเอง ผู้ใหญ่กำลังพูดกันอยู่ถุยออกมาได้ ไม่มีมารยาทเสียเลย”

ดิเรกพูดเสริมขึ้น

“อย่าไปว่าเขา แม่หนู มนุษย์สาระเลวอย่างนี้ดูง่ไม่ถือหรอก ถ้ามันดีมันคงไม่ต้องมาเป็นคนใช้หลานสาว”

กิมหงวนอมยิ้ม ยกมือชี้หน้าดิเรก

“ประเดี๋ยวพ่อเอาหนวดออกนะ จะบอกให้”

เคราะห์ดีที่เจ้าคุณศรี ฯ กับธาดาได้ยินคำพูดของอาเสียไม่ถนัด ดิเรกกับพลทำหน้าที่ชอบกลกแล้วกิมหงวนจะพูดมากปากโป้งขึ้น

เวลาผ่านพ้นไปอีกในราว ๑๐ นาที แซนวิชปลาแซลมอนซึ่งมีสลอตผสมอยู่ด้วยเริ่มแสดงอิทธิฤทธิ์แล้ว พลกับ ดร. ดิเรกรู้สึกว่ท้องไส้ของตนแปรปรวนผิดปกติ กิมหงวนกับนิกรหัวเราะคิกคักตลอดเวลา

พลนั่งทรงตัวตรงขมวดคิ้วนิ้วหน้า ความรู้สึกบอกตัวเอง ข้าศึกกำลังจะโจมตีด้านหลัง ขณะนี้ข้าศึกกำลังระดมพลขนานใหญ่ เพื่อผลแตกหักในการรบ พลขบกรามแน่น เหงื่อไหลซิก ขนลุกชู่ทั้งตัว เขาจ้องมองดูนิกรกับกิมหงวนราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ แต่แล้วแววตาของพลก็โศกเศร้าน่าสงสาร เมื่อกองลาดตระเวนของข้าศึกลวงล้าออกมา

เจ้าหนูมก้าแห่งถอนหายใจเฮือกใหญ่ ค่อย ๆ ลุกขึ้นยืนหนีบขาแน่น เจ้าคุณศรี ฯ กับธาดาเข้าใจว่าพลจะกล่าวสุนทรพจน์ท่านก็ตบมือให้เกียรติยศ

พลทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องให้ พยายามตรึงหมู่ลาดตระเวนหมู่ที่ ๒ ไว้ แต่ก็ไม่สำเร็จ ข้าศึกไหลลุดออกมาจนได้

“ง่า-ผม-ผมไม่ได้กล่าวสุนทรพจน์หรอกครับคุณอาว์” เจ้าหนูมก้าพูดเสียงเครือ

ธาดาสังเกตเห็นสีหน้าของพลซีดเผือด หล่อนก็กล่าวถาม

“เป็นอะไรไปหรือคะ กำแพง คุณลุกขึ้นยืนทำไม”

กำแพงหรือพลผื่นยิ้มอย่างแห้งแล้ง

“ผม-ผม-ไม่สบายนิดหน่อยครับ”

“ตายจริง” ธาดาอุทาน “ถ้าจะเป็นลมกระมัง หน้าคุณซีดซีด นั่งเถอะคะ”

พลลั่นสิ่รีษะ

“นั่งไม่ได้หรอกครับ ถ้านั่งเป็นเกิดเรื่องแน่ ง่า-ขอโทษนะครับ ผมต้องออกไปห้องสุขาสักประเดี๋ยว”

ธาดาเกือบจะหัวเราะออกมดั่ง ๆ

“ห้องไม่ปรกติหรือคะ กำแพง”

“ครับ ผมถูกย้ายสัตว์นรกมันแก่งเอาสลอตใส่ลงไปแซนวิช ออัย-ซีด-“ แล้วเจ้าหนูมก้ารูปหล่อก็วิ่งปูลุง ๆ ออก

ไปจากห้องรับประทานอาหาร

ประมุขของบ้าน ‘วุฒิไกร’ หันมามองดูนิกรกับกิมหงวน

“หงวน - แกเล่นอูตริพิเรนทร์เอาสลอตใส่แซนวิชในงานของคุณกำแพงอะ”

อาเสียยิ้มแป้น

“ไม่ใช่ผมหรอกครับ”

ธาดาแหงนขึ้นทันที

“ถ้ายังงั้นใครเป็นคนแก่งเขา”

กิมหงวนหัวเราะ

“ความคิดนะเป็นของผมครับ แต่คนที่โรยสลอตลงไปแซนวิชในงานของคุณกำแพงและในงานของท่านเจ้าคุณคนนี่คือเจ้ากร แล้วแต่จะโปรตเถอะครับ เราไม่มีเจตต่าที่จะแก่งท่านทั้งสองนี้เลย”

เจ้าคุณศรี ฯ ชักฉิว

“ไม่ได้แก๊ง เล่นระย่ำอย่างนี้ยังบอกว่าไม่ได้แก๊ง”

“ไม่ได้แก๊งจริง ๆ ครับ” นิกรพูดพลางหัวเราะพลาง “เรา ๒ คนอยากจะรู้ว่า สลอดมันมีฤทธิ์เดชอย่างที่เขาพูดกันจริงหรือไม่ ก็ทดลองดู”

เจ้าคุณศรี ฯ ขบกรามแน่น

“แล้วทำไมแกไม่ทดลองกันเองในระหว่างแก ๒ คน”

กิมหงวนสอด้ง

“ไม่-ไม่ไหวละครับ ผมกลัวตาโบ้”

“อ้อ แกเลยมาทดลองพอกำแพงกับเจ้าคุณณรงค์ ฯ” พุดจบทำนก็หันมาทางเจ้าคุณกำมะลอ “เป็นยังไงบ้างครับ เจ้าคุณ?”

ดร. ดิเรกผืนยิ้มอย่างยากเย็น

“กำลังจะเป็นครับ ท้องมันลั่นโกร๊กกร๊ากผิดปกติ”

ธาดาหัวเราะคิก แต่แล้วก็รีบหยุดหัวเราะทันทีทันควัน มองดู ดร. ดิเรกอย่างเห็นใจ

“คุณลุงไปห้องน้ำสิคะ”

ดิเรกกลืนน้ำลายเอื้อง

“ไป - มะ - ไม่ไหว หลานสาว จวนได้จวนเสียอยู่แล้ว”

กิมหงวนเดินหัวเราะเข้ามาหาดิเรก กระซอกแขนนายแพทย์หนุ่มให้ลุกขึ้น

“เร็ว-วิ่งไปห้องน้ำ ออกจากห้องนี้แล้วเดี๋ยวซ้าย”

ดิเรกบิบบาแน่น หูอื้อนัยน์ตาวาว รู้สึกหนาว ๆ ร้อน ๆ ยังงงชอบกล ยืนนิ่งเฉยอยู่สักครู่เขาก็กระโดดตัวลอย วิ่งอ้าวออกไปจากห้องรับประทานอาหาร ชำศึกใจมตีเสียดสนั่นหัวนไหว นิกรกับกิมหงวนหัวเราะกันจนงอหายใจ

อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นนี้ทำให้พลกับดิเรกอับอายขายหน้ายิ่งนัก ทั้ง ๒ ทำธุระอยู่ในห้องสุขาเกือบ ๑๐ นาที เป็นการชำระล้างลำไส้กันอย่างมโหฬาร ซึ่งไม่เคยมีมาในประวัติกาลชีวิต มีอยู่เท่าไร ออกมาจนหมดเกลี้ยง

แล้ว ๒ สหายก็ร้องตะโกนเรียกกัน พวกกันออกจากห้องสุขาพร้อม ๆ กัน วิ่งป่วน ๆ ออกไปทางหน้าตึก ตกลงใจหนีกลับบ้านโดยไม่ต้องร่ำลาเจ้าคุณศรี ฯ และธาดา

เจ้าแห้วนั่งไขว่ห้างอ่านหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ฉบับหนึ่งอย่างเพลิดเพลิน พอได้ยินเสียงฝีเท้านายทั้ง ๒ วิ่งลงบันได มาเขาก็เงยหน้าขึ้นมองดูและยังไม่ทันจะกล่าวถาม พลกับดิเรกก็รีบเปิดประตูก้าวเข้าไปนั่งตอนหลังรด

“เฮ้-กลับบ้านเร็ว ฝรั่งขายหน้าเต็มทนแล้ว” ดิเรกพูดอย่างเหน็ดเหนื่อย

เจ้าแห้วมองดูนายของเขาอย่างแปลกใจ ใบหน้าของ ดร. ณรงค์ฤทธิ์และพลซัดเผือดนัยน์ตาสลัดไป เจ้าแห้วทำจุกบานเข้าบานออกเมื่อได้กลิ่นที่มนุษย์เกลียดแต่หมาชอบ

“รับประทานมีอะไรเกิดขึ้นหรือครับ ?”

พลตวาดลั่น

“อย่าถามว่าไร รีบพาเข้าไปบ้าน โอย - เหนื่อยจะตายแล้ว”

เจ้าแห้วใจเต้นทึกทัก

“รับประทาน อหิวาต์รับประทานคุณกับคุณหมอเข้าแล้วหรือครับนี่”

“ปู่โธ่ไวย่” พลตะโกน “คนกำลังเหนื่อยจะซักถามเอาอะไรกัน ข้า ๒ คนถูกเจ้ากรกับเจ้าหงวนมันแก๊ง แกคงไม่รู้ ว่าอ้าย ๒ คนมันปลอมตัวเป็นคนใช้ขู่ขู่ที่นี่”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“รับประทานรู้แล้วครับ ตะกี้ก็อาเสียกับคุณนิกรยังลงมาหาผม”

“อ้อ - จันทระ เจ้าหญิงกับเจ้ากรรมันเอาสลอดใส่แซนวิชให้เรากิน”

เจ้าแห้วสดุ้งเฮือก อุทานออกมาดัง ๆ

“ตาย”

ดิเรกยิ้มแห้ง ๆ

“ยังไฉ่ แต่ก็เกือบไปแล้ว ไปหื้อเจ้าแห้ว”

เจ้าแห้วสั่นศีรษะซ้ำ ๆ

“รับประทานกลับไปถึงบ้านเห็นจะต้องตักน้ำล้างรดไม่ต่ำกว่า ๒๐ ถึง ว่า - รับประทานแมลงวันบินอ่อนเชียวครับ”

พลซิงกหน้ายกมือขวาเขกกลางกระบานเจ้าแห้วเต็มรัก

“นี่แน่ พุดมากนั้ก พาช้าไปบ้าน”

เจ้าแห้วสุดปากลั่น ครั้นแล้วเขาก็สตีพเครื่องนารถยนต์เร่งคันทามแล่นออกจากที่อย่างรวดเร็ว เจ้าคุณศรี ๆ กับธาดาวิ่งออกมาดูแต่สตูดิโอออกไปพื้นที่บ้านวุฒิไกรแล้ว

จากศาลาแดงมาถนนพญาไทย สตูดิโอวงในราว ๕ นาทีเท่านั้น ๒ สหายถอนหายใจโล่งอก เมื่อรถเลี้ยวเข้าบ้าน ‘พัชรภรณ์’ สตูดิโอตรงหน้าตึกใหญ่ เจ้าแห้วยกมืออุดจมูกทำคอบย่นเหมือนกับจะอ้วก

พลกับนายแพทย์หนุ่มพากันลงจากรถเดินขึ้นบันไดไปบนตึก พอเข้ามาในห้องโถงทั้งสองก็เผชิญหน้ากับนันทา, นวลลออ ประไพและประภา ซึ่งนั่งสนทนากันเจี๊ยบ ๆ

แม่งามทั้ง ๔ ทำหน้าตื่นไปตาม ๆ กัน

“ดิเรก!” ประภาร้องทักสามีของหล่อน “ไปไหนกันมาคะนี่ ทำไมถึงปลอมแปลงตัวเป็นคนแก่ จนแทบจะจำไม่ได้”

ดร. ดิเรกผืนหัวเราะ แก่ด้วยปฏิภาณอันเจี๊ยบแหลม

“ไต่กับเจ้าพลไปซ้อมละครที่ ส.น.อ.”

นันทาขัดขืน

“เฮ้ะ พลไม่ได้เป็นนักเรียนอังกฤษนี่คะ”

พลว่า “พลช่วยเหลือสมาคมเขาจะ เพราะการแสดงละครคราวนี้เขาเก็บเงินช่วยรัฐบาลซื้อข้าวให้อังกฤษ”

ประไพทำจมูกพุดพิด

“เฮ้ะ เหมือนอะไรตุ้ยตุ้ย พี่นั้น ตายจริงนั่น กันคุณหมอบื้อนเประอะอะไรมา”

ดิเรกทำหน้ากะเรียะระดชอบกล คำว่ามีอนพัชรภรณ์วิ่งโครมครามขึ้นบันไดไปชั้นบน แม่งามทั้ง ๔ พอจะทราบแล้วว่ามิอะไรเกิดขึ้นแก่ ๒ สหาย ต่างส่งเสียงหัวเราะลั่นห้อง

อีก ๑๕ นาทีต่อมา

พล พัทชรภรณ์กับ ดร. ณรงฤทธิ์พากันเดินเคียงคู่ลงบันไดมาด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส ทั้ง ๒ อาบน้ำสระผมชำระร่างกายเรียบร้อยแล้ว แต่งกายใหม่เอี่ยมทั้งคู่ ผมเผ้าหวีเรียบร้อยใส่น้ำมันจนหอมฟุ้ง

๒ เกลตกลกกันว่า จะเล่นงานเสียหงวนกับนิกรให้สาสม คือบอกความจริงให้รู้ว่ากิมหงวนกับนิกรหลงรักลูกสาวเจ้าคุณศรี ๆ ถึงกับไปสมัครตัวเป็นคนใช้อยู่ในบ้าน ‘วุฒิไกร’ แต่การบอกความจริงนี้ พลกับดิเรกจะไม่ยอมมีส่วนเกี่ยวข้องในเรื่องธาดาด้วยเลย

นันทา, นวลลออ ประไพและประภาแลเห็น ๒ สหายเข้าก็หัวเราะลั่น จนกระทั่งดิเรกชักฉิว

“หัวเราะเยาะอย่างนี้ฝรั่งไม่ชอบนำ”

ประภาว่าเสียงอหอย

“ก็ฝรั่งอยาก ๕ แด้มปล่อยให้ข้าศึกโจมตีประตูลังบ้านทำไมล่ะ”

ดิเรกกับพลตีหน้าที่อธิบายยากที่สุด ๒ สหายทรุดตัวนั่งบนโซฟาร์ตัวเดียวกัน นันทาอยาการู้เรื่องแฮ็กลิเด็นด์ของผัว ก็กล่าวถาม

“ถามจริง ๆ เอะอะคะพล ทำไมถึงรุ่มร่ามยั้งนี่นะ”

นายพัชราภรณ์ยกมือซ้ายปิดหน้า

“อายุตายห้า ไม่อยากบอกเลย พี่กับดิเรกเล่นขมจินน้ำพริกเข้าไปนะซี อากาศมันร้อนจัด ท้องเลยเสีย พอรู้สึกตัว ชวนดิเรกขึ้นรถมาบ้านมาได้ครึ่งทางไหลออกมานองเบาะรถหมด”

๔ นางหัวเราะกันอย่างไม่ต้องอั้น

“ตาย-ตาย” ประโพงพูดยิ้ม ๆ “เรื่องรุ่มร่ามพันนี้เห็นมีแต่เด็ก ๆ”

พลหัวเราะ

“โอ้-คุณไฟ เกิดเข้ากับตัวเองคุณถึงจะรู้ว่า มันโหดร้ายทารุณนัก ไม่ยอมไว้หน้าเราเลย”

ดิเรกสั่นศีรษะซึก ๆ

“ฝรั่งเป็นชายหน้ามาก ๆ”

พลหัวเราะก๊าก

“อย่าว่าแต่ฝรั่งเลยแก คนไทยก็อ้ายแหบจะแทรกแผ่นดินหนี”

๔ นางหัวเราะขิ้นพร้อม ๆ กัน ต่อจากนั้นดิเรกกับพลก็ถูกซักถามถึงเรื่องละคร ๒ สหายช่วยกันโกหกปกคลุมไปตามเรื่อง ส.น.อ. จะแสดงละครเรื่อง โرمิโอจูเลียตที่โรงละครกรมศิลปากรในราวเดือนหน้า

ในที่สุด ดิเรกก็เริ่มเรื่องนิกรกับกิมหงวน เขามองดูหน้านวนลลออกแล้วแก้งถามหล่อน

“คุณนวนลลครับ เจ้าหงวนไปปากน้ำโพเมื่อไรจะกลับ”

แม่เสื้อขมวดคิ้วเล็กน้อย

“เห็นบอกว่าไม่เกิน ๗ วันคะคุณพล”

ดิเรกหันมามองดูหน้ากัน ต่างคนต่างหัวเราะอย่างขบขัน ทำให้ ๔ นางแปลกใจไปตามกัน ประโพงกล่าวถามขึ้นทันที

“ดิฉันไม่เข้าใจเลยคะคุณ เท่าที่คุณกับคุณหมอล้วนหัวเราะกันอย่างนี้นัยเช่นนี้ คล้ายกับคุณมีความมั่นใจว่า นิกรกับอาเสียไม่ได้ไปนครสวรรค์ หรือยังงะคะ”

นายพัชราภรณ์ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“รู้อะไรพูดไปสองไฟเบี่ย ถ้านิ่งเสียค่าหนึ่งตำลึงทอง อย่าให้ผมพูดเลยครับ ไม่ใช่กงการอะไรของผม ดีไม่ดีอ้าย ๒ คนมันจะมาด่าผมเข้า”

นวนลลออกับประโพงมีสีหน้าผิดปกติทันที ต่างคนต่างอยาการู้ความจริงในเรื่องนี้

“คุณพลคะ” นवलลออกพูดเสียงสั้น ๆ “โปรดบอกดิฉันเดี๋ยวนี๊ เสียของดิฉัน--”

พลสั่นศีรษะ

“ถามดิเรกเถอะครับ ผมพูดไม่ได้ ไม่ใช่กงการอะไรของผม”

ดิเรกว่า “และมันก็ไม่ใช่กงการอะไรของผมเหมือนกัน ฮะ ฮะ เป็นขันทมาก อยู่ดี ๆ ไม่ว่าดี รักผู้หญิงถึงกับยอมไปเป็นคนใช้เขา”

พลแก้งทำตาเขียวกับดิเรก

“เฮ้-อย่าพูดนะ”

นวนลลออกกับประไพยิ่งเพิ่มความอยากรู้ยิ่งขึ้น

“เล่าให้ดิฉันฟังหน่อยเถอะคะ คุณหมอ” ประไพพูดเสียงเครือ “กรกับอาเสียไม่ได้ไปปากน้ำโพดอกหรือคะ”

นายแพทย์หนุ่มผิวปากเพลงฝรั่งเบา ๆ ประภาผลุดลุกขึ้น เดินไปทางห้องใต้บันได เปิดประตูออกหยิบตะพัดอัน
เบ้อเริ่มถือมา ๒ อันส่งให้ันทาอันหนึ่ง

“คุณนั่นคะ เราช่วยกันบังคับให้คุณพบกับดิเรกเปิดเผยความจริงในเรื่องนี้เถอะคะ”

นันทาพยักหน้า ลุกขึ้นเดินถือตะพัดเข้ามามหาสามีของหล่อน

“พลต้องเล่าให้เราฟังเดี๋ยวนี้ ถ้าพี่ไม่พูด นันตีกระบานแบะเลย”

ประภาคุกคามสามีของหล่อน

“ดิเรกก็เช่นเดียวกัน อยากรู้หัวแตกก็ลองดู”

ดิเรกยิ้มแหย ๆ

“เมื่อนอก แหม่มไม่เคยตีหัวผัวเขานะจะดาลิ่ง”

“ไม่ทราบ นั้นเมื่อนอก แต่ผู้หญิงไทยตีกระบานผัวได้อย่างง่ายดายที่สุด เร็ว-รู้เห็นอย่างไรเล่าให้ฟังเดี๋ยวนี้”

ดิเรกโบกมือเมื่อเห็นเมียเง้อตะพัด

“โน-โน ๆ ๆ”

“ไม่โนละคะ แดกเลย อยากรู้เล่าให้พวกเราฟังเร็ว”

ดร. ณรงค์ฤทธิ์หันมายิ้มกับเพื่อนเกลอของเขา

“ว่าไงพล ถ้าไม่บอกก็หัวแตก”

พลพยักหน้า

“รู้รักษาตัวรอดเป็นยอดดี บอกเขาเถอะดิเรก สถานะการณของเราดับขันเสียแล้ว”

ดิเรกมองนวนลลออกกับประไพ

“เอาเถอะครับ ไหน ๆ ผมพลั้งปากออกมาแล้ว ผมก็จะเล่าให้ฟังตามตรง ง่า-เจ้าหงวนกับเจ้ากรไม่ได้ไป
นครสวรรค์หรือครับ ยังคงอยู่ในกรุงเทพ ๆ นี่เอง”

๒ นางทำตาโตเท่าไข่ห่าน

“หรือคะ? อยู่ที่ไหน? บอกดิฉันซิ” นवलลออกพูดเร็วปรือ

“ดิฉันจะไปกะชวกไล่ นายนิกรเดี๋ยวนี้” ประไพพูดเสียงหนัก ๆ

ดิเรกหัวเราะ

“อย่าฟังวุ่นวายไปครับ ฟังผมเล่าให้จบเสียก่อน เพื่อนนักเรียนนอกคนหนึ่งเขารู้จักเจ้ากรกับเจ้าหงวนดี แต่เจ้า ๒
คนไม่รู้จักเขา เจ้าหงวนกับเจ้ากรไปติดพันคุณธาดา ลูกสาวพระยาศรีวิชัยฐรรรมธาดา บ้านอยู่ถนนศาลาแดงซอย ๑
ตรอกข้างบ้านเจ้าพระยามรชาชนันเอง เพื่อนของผมเขาอยู่บ้านติด ๆ กับบ้านเจ้าคุณศรี ๆ เขานอกออกไม่ได้ จึงพบเจ้ากร
กับเจ้าหงวนไปสมัครเป็นคนทำสวนในบ้านนั้น เพื่อนของผมเล่าให้ฟังอย่างนี้ และรับรองด้วยเกียรติยศว่าเป็นความจริง”

ประไพเค้นหัวเราะฉัน กระซอกหลาวทองเหลืองที่เหน็บพุงออกมา ผลุดลุกขึ้นยืนหันมาทางนวนลลออก

“ไป-คุณนวล ไปบ้านเจ้าคุณศรี ๆ กับไปเดี๋ยวนี้ เถงให้จำบ๊ะเลย หนอย-เจ็บใจนักโกหกต่อแหลว่าไปปากน้ำโพ ที่
แท้อบไปติดผู้หญิง กุ้ย-หึงส์ทนไม่ไหวแล้ว ตัวสั่นหมดเลย”

นวนลลออกผืนยิ้ม

“ใจเย็น ๆ น่าน้องสาว”

“ไม่เย็นละคะ มัวแต่ไอ้ไอ้ เขาเอาผัวเราไปรับประทานเสียจะว่ายังไง”

นวลลออัยกัไหล่

“จะว่าไเง เราก็ออกกระทมเท่านี้เอง” พุดจบหล่อนก็หันมาทางดิเรก “เพื่อนของคุณหมอเขาจำเฮียกับคุณนิกได้แนหรือคะ”

ดิเรกพยักหน้ารับรอง

“ทำไมจะจำไม่ได้ครับ เขาเคยเห็นตั้งหลายหน”

นวลลอออดูแด่นประไฟให้นั่งลงตามเดิม

“ค่อย ๆ ปรึกษากันเถอะคะ อย่าเอาแต่โมโหโง”

“อู๊ย มันหึ่งสัจจนลมออกหูแล้วคะ ไม่อยากพูดอะไรเลย เตี่ยว-ร้องไห้ก่อนคะเจ็บใจนัก” แล้วประไฟก็ยกฝ่ามือปิดหน้าร้องไห้กระซิก ๆ

นวลลอออดนหายใจหนัก ๆ เจ็บใจเสียหงวนอย่างยิ่ง หล่อนหันมามองดูนันทาแล้วขอความเห็น

“คุณนั่นเห็นว่า ดิฉันกับคุณไฟควระจัดการในเรื่องนี้้อย่างไรดีคะ”

นันทายิ้มเศร้า ๆ

“ใช้วิธีหนามยอกเอาหนามบ่งชี้คะ คุณกับน้องไฟไปสมัครเป็นสาวใช้บ้านเจ้าคุณศรี ๆ บ้างเท่านี้ก็มีโอกาสได้รู้ความจริง และได้ซ่อมพ่อเทวดา ๒ คนนั่น”

ประไฟหิวเราะทั้งน้ำตา

“โอ-เตี้ยเลยพีนัน ความคิดของพีนันเข้าที่มากเชียวคะ”

ประภาพูดเสริมขึ้นเบา ๆ

“พีกเห็นด้วยประไฟ น้องกับคุณนวลรีบพากันไปบ้านเจ้าคุณศรี ๆ เอะ ไปเตี่ยวนี้แหละ ถ้าพบตัวก็ลากเอามาซ่อมที่บ้านเรา”

ประไฟหันมายิ้มกับนวลลออ

“ว่าไเงคะ คุณนวล”

“โอเค. หงวนคะ ไปก็ไป ดิฉันใจร้อนเช่นเดียวกับคุณนั่นแหละ”

๒ นางผลุนผลันลุกขึ้น พากันวิ่งเหยาะ ๆ ขึ้นบันไดไปชั้นบน อนิจจา กิมหงวนกับนิกของเราซาตาถึงฆาตเสียแล้ว

๑๔.๐๐ น. เศษ

ฉากสุดท้ายของเราเปิดขึ้นที่บ้านวุฒิไกรของเจ้าคุณศรีวิศิษฐธรรมธาดาอีกครั้งหนึ่ง ขณะนี้อากาศกำลังร้อนจัด ท่านเจ้าคุณกับธาดาทิดาของท่านลงมานั่งพักผ่อนอยู่ที่เรือนต้นไม้หน้าตึก ๒ พ่อลูกต่างสนทนากันถึงเรื่องอุบัติเหตุของกำแพงกับเจ้าคุณณรงค์ ฯ เมื่อตอนเที่ยงนี้ แล้วต่างก็หัวเราะกันอย่างขบขัน

หญิงสาว ๒ คน แต่งกายด้วยเสื้อผ้าขาดปะในสภาพของคนจน ได้พากันเดินเข้ามาในบ้านวุฒิไกร ทั้ง ๒ แต่งกายคล้าย ๆ กัน นุ่งผ้าถุงสีดำ สวมเสื้อนอกผ้าฝ้ายคอปกหลวมโพลกเพลก สวมรองเท้าแตะ มือถือกระเป๋าเดินทางขนาดกระทัดรัดคนละใบ

นवलลอกกับประไพนั่นเอง

พอด่านเรือนต้นไม้ ๒ นางก็หยุดซังกมองเข้าไปในเรือนต้นไม้ ในเวลาเดียวกันธาดาก็มองมาพบ ๒ นางเข้าโดยบังเอิญ

ประไพกระซิบกับนवलลอก

“แหม-สวยกว่าเราอีกคุณนवल มีน่าล่ะ”

นवलลอกจู้ปาก

“อย่าพูด เขากำลังมองดูเรา”

ธาดาลุกขึ้นเดินออกมายืนเกาะขอบลูกกรงเรือนต้นไม้ สายตาที่มองดูนवलลอกกับประไพนั้นปราศจากการเยอหยิ่งถือตัว ต่างฝ่ายต่างมองดูกัน แล้วธาดาก็กล่าวถามขึ้นเบา ๆ

“มาหาใครจ๊ะเธอ”

๒ นางวางกระเป๋าเดินทางลง ทรวดตัวนั่งยอง ๆ ยกมือไหว้ฝ่ายเจ้าของบ้าน

“ดิฉันต้องการพบท่านเจ้าของบ้านค่ะ” ประไพพูดเบา ๆ แกล้งทำกิริยาท่าทางให้น่าสงสาร

ธาดายิ้มเล็กน้อย

“เธอทั้ง ๒ คนมีธุระอะไรไม่ทราบ”

นवलลอกว่า “เราเป็นคนจนค่ะ ไม่มีที่อยู่อาศัย เดินทางมาจากต่างจังหวัดตั้งใจมาหางานทำที่กรุงเทพฯ ฯ แต่ก็ไม่ได้งาน จึงต้องขัดเซพเนจรเรื่อยมา คุณช่วยกรุณาให้ดิฉัน ๒ คนพบกับท่านเจ้าของบ้านสักหน่อยได้ไหมคะ ดิฉันจะกราบเท้าอ้อนวอนท่านเพื่อขออาศัยอยู่ในบ้านนี้”

ธาดาถอนหายใจยาว เข้าใจว่าเป็นความจริง

“โอ-น่าสงสาร ตามฉันเข้ามาในเรือนต้นไม้เถอะจ๊ะ ฉันจะพาเธอไปพบกับคุณพ่อของฉันท่านอยู่ในนี้แล้ว”

นवलลอกกับประไพแกล้งแสดงกิริยาดีอกดีใจ ลุกขึ้นคว้ากระเป๋าเสื้อผ้าเดินตามธาดาเข้าไปในเรือนต้นไม้

ท่านเจ้าคุณศรี ฯ มองดูนवलลอกกับประไพอย่างแปลกใจ แล้วก็กล่าวถามธิดาของท่าน

“ใครกันลูก”

หญิงสาวยิ้มอ่อนโยน

“เขาบอกว่า เขามาจากบ้านนอกค่ะ เวลานี้ไม่มีงานทำ อยากจะมาอาศัยอยู่กับเรา”

เจ้าคุณจู้ปากเบา ๆ

“เอ-พอเห็นจะต้องมีหน้าที่สำคัญคอยอุปการะคนบ้านนอกที่ไม่มีงานทำ เมื่อ ๒-๓ วันก็ช่วยไว้ ๒ คนแล้ว คือนายกรกับนายหงวน นี่อีก ๒ คน ต่อไปข้างหน้าจะอีกกี่คนก็ยังไม่รู้”

นวนลลอกกับประไพคลานเข้าไปกราบเท้าประมุขของบ้าน ‘วุฒิไกร’

“ได้เท่ากรุณาให้เราอาศัยอยู่ด้วยเถอะนะเจ้าคะ เรา ๒ คนต่างไร้ญาติขาดมิตรหวังจะยึดบารมีของได้เท่าเป็นร่มโพธิ์ร่มไทร” ประไพพูดอย่างคล่องแคล่ว

เจ้าคุณศรี ฯ ทำตาปริบ ๆ มองดูประไพ

“ฉันไม่อยากจะเชื่อเลยว่าแกเป็นคนบ้านนอก”

“ทำไมล่ะเจ้าคะ” ประไพลอยหน้าถาม

ท่านเจ้าคุณหัวเราะเบา ๆ

“แกพูดจาคมคายสำนวนราวกับชาวกรุงที่คงแก่เรียนมาแล้ว”

ประไพยิ้มแป้น

“ดิฉันชอบอ่านหนังสืออ่านเล่นค่ะ จำสำนวนที่เขาแต่งไว้ได้มาก”

“อ้อ ยังงั้นหรือคะ”

“ค้ำ” ประไพพูดยานคาง

ธาดารู้สึกพอใจประไพกับนวนลลอกมากเพราะรูปร่างผิวพรรณผิดแผกกว่าคนชั้นต่ำทั้งหลายที่หล่อยเคยเห็นมา หล่อนกล่าวถามนวนลลอก

“ขอโทษ เธอชื่ออะไรจ๊ะ”

“ดิฉันชื่อนวลค่ะ”

“ชื่อเรียบ ๆ เพราะดีเหมือนกัน แล้วก็แม่คนนั้นล่ะจะชื่ออะไร”

ประไพหัวเราะนำเอ็นดู

“ชื่อประไพค่ะ เพราะดีเหมือนกันนะคะ”

ธาดาหัวเราะคิก

“จ๊ะ เพราะมากทีเดียว” พูดจบก็หันมาทางประมุขของบ้าน ‘วุฒิไกร’ “คุณพ่อ-คุณแม่คะ ลูกชอบแม่นวนลลอกกับแม่ประไพเสียแล้ว รู้สึกว่าแกเป็นคนสนุกสนานดีมาก รับแกไว้เป็นสาวใช้ของเราเถอะค่ะ คุณพ่อ ถ้าเราไม่ให้ความช่วยเหลือแก แกคงจะลำบากยากเย็นไม่น้อย แกก็สารภาพกับเราตามตรงว่า ‘ไร้ญาติขาดมิตร’”

เจ้าคุณศรี ฯ ลั่นศีรษะซ้ำ ๆ

“สาวใช้ของเราจะมีถึง ๙ คนแล้วนะธาดา รับยาย ๒ คนนี้ไว้ ห้องที่จะให้เขาอยู่ก็ไม่มีนี่”

ประไพพูดขึ้นทันที

“ดิฉันอยู่ห้องเดียวกับได้เท่าก็ได้นี่คะ”

ท่านเจ้าคุณทำหน้าที่ชอบกล

“ไม่ได้หรือ คุณแม่”

“ไม่เป็นไรค่ะ ดิฉันไม่ถือ”

“ถูกละ แต่ฉันถือนี่นา ฉันไม่อยากจะให้ใครเขาติฉินนินทาฉัน”

“อู๊ย-นินทาทะเลเหมือนเทน้ำ ไม่ชอกช้ำเหมือนเอาเม็ดพินชี้ได้หรือเจ้าคะ”

เจ้าคุณศรี ฯ กับธาดาหัวเราะขำพร้อม ๆ กัน นवलลอกคลานเข้ามายกมือบิบบวดหน้าแข่งท่านเจ้าคุณศรี ฯ กระทำอย่างตั้งใจ ประไพเห็นเช่นนั้นก็เข้าไปนวดอีกขาหนึ่ง

“เฮ้ย - จักกระจี้” เจ้าคุณพุดพลงหัวเราะพลง “พอไม่ต้องนวด เป็นอันว่าฉันตกลงรับแก ๒ คนไว้เป็นสาวใช้ของ
ฉัน”

“ไชโย” ประไพร้องลั่น “ขอให้เจ้าคุณจงเจริญ ไชโย”

เจ้าคุณจ้องมองดูประไพคล้อยกับจะคันความจริงใจอะไรบางอย่างในตัวหล่อน ประไพมองสพตาท่านก็ยิ้มแหย ๆ

“แกชื่ออะไรนะ” ท่านเจ้าคุณถาม

“ประไพค่ะ”

“ฉันสงสัยว่าแกไม่ใคร่จะสบายนา”

“เจ้าค่ะ ดิฉันก็สงสัยตัวเองเหมือนกัน”

“ว่า-แล้วแกจะทำงานกับฉันได้หรือ”

“ได้เจ้าค่ะ”

เจ้าคุณหัวเราะ

“เอา-เมื่อแกคิดว่าแกทำงานให้ฉันได้ก็เอา ฉันจะให้เงินเดือนแกคนละ ๓๕ บาท”

“โอ๊ย มากไปค่ะ” นวลลอบพุดขึ้นดัง ๆ “สัก ๓๐ บาท ก็เป็นพระคุณล้นเหลือแล้ว”

เจ้าคุณศรี ฯ หันมามองดูแม่เสื่อนวลลอบทันที

“อ้อ - สติแกยังสมบูรณ์อยู่หรืออย่างไร มีมนุษย์คนไหนบ้างที่คัดค้านนายจ้างให้ลดเงินเดือนตัวเอง แกพุดด้วย
ความจริงใจหรือนวล”

นวลลอบยิ้มหวานจ้อย

“เจ้าค่ะ ดิฉันเป็นคนมักน้อย มีข้าวกินมีที่อยู่ เงินเดือน ๓๐ มันก็เหลือเฟือแล้ว ได้มาก ๆ ไม่รู้ว่าจะเก็บไว้ที่ไหนเจ้า
ค่ะ”

ท่านเจ้าคุณพยักหน้า

“ดีเหมือนกัน” พุดจบท่านก็เปลี่ยนสายตามาที่ธิดาสุดสวาทของท่าน “ธาดาคะให้ยาย ๒ คนนี้อยู่ห้องไหนล่ะลูก”

ธาดานิ่งตรึงตรอง

“อยู่ห้องเล็ก ข้างห้องสมุดก็ได้นี่คะคุณพ่อ ห้องนั้นไม่เห็นมีอะไร นอกจากลังหนังสือเก่า ๆ กับเขากวาง และของ
กระจุกกระจิกของคุณพ่อ”

เจ้าคุณเห็นพ้องด้วย หันมาทางประไพกับนวลลอบ

“แก ๒ คนจะมาอยู่กับฉันได้เมื่อไหร่ล่ะ”

ประไพชิงพุดก่อนนวลลอบ

“วันนี้และเดี๋ยวนี้เจ้าค่ะ”

“ดีแล้ว” ถ้าจ้างตามฉันขึ้นไปบนตึก ฉันจะมอบตัวแกทั้ง ๒ คนให้หัวหน้าสาวใช้ของฉัน เพื่อเขาจะได้มอบหมาย
หน้าที่การงานให้แก่”

๒ นางกราบท่านเจ้าคุณศรี ฯ อีกครั้งหนึ่ง ต่อจากนั้นเจ้าคุณกับธาดาก็ลุกขึ้นพาสาวใช้คนใหม่ทั้ง ๒ คนออกไป
จากเรือนต้นไม้ เดินตรงไปที่ตึกใหญ่ นวลลอบกับประไพรู้สึกตื่นเต้นยินดียิ่งนักที่ได้เข้ามาอยู่ในร่มไม้ชายคาของบ้าน ‘วุฒิ
ไกร’ ต่างตั้งใจจะลงโทษผู้เจ้าของตนให้สมรักที่เดียว

เขียนวันนั้นเอง

ตะวันรอนอ่อนแสงลงแล้ว อากาศที่ร้อนอบอ้าวในตอนกลางวันคลายลงบ้าง สวนดอกไม้หลังบ้าน 'วุฒิไกร' สดขึ้นตื่นตาด้วยพันธุ์ไม้ดอกต่าง ๆ สี ชูดอกออกต้นแลไสว

คนทำสวนคนใหม่ ๒ คนกำลังช่วยกันรดน้ำพรวนดินต้นไม้ เสียเหงวนกับนิกรของเรานั้นเอง ๒ สหายนุ่งกางเกงขาสั้นสีด้า สวมเสื้อเชิตสีขาวเก๋คร่ำคร่า มีรอยขาดเย็บปะหลายแห่ง อาเสี่ยเป็นคนตักน้ำในท้องร่องใส่บัวรดน้ำนำมารดต้นไม้ นิกรเป็นคนพรวนดินด้วยเสียม

๒ สหายทำงานพลางก็คุยกันพลาง

“เฮ้ย ๆ ระวังหน่อยกร รากแก้วต้นกุหลาบมันจะขาด”

นิกรเงยหน้าขึ้นมองดูเสี่ยหงวน

“ขาดช่วงมันปะไรวะ ต้นไม้ของเราเมื่อไหร่ ทำมันให้พัน ๆ หน้าที่ไป เหนื่อยจะตายโหงอยู่แล้ว แกช่วยพรวนดินบ้างซี กันจะเป็นคนรดน้ำบ้าง”

“เอา-ได้เหมือนกัน ทำงานหนักนิดหน่อยเท่านั้นแหละบนไปได้ อย่างกันอย่าว่าแต่สวนดอกไม้เพียงเท่านั้นเลยวะ ต่อให้ไร่ผักสดลูกหลูกตากันก็ทำไหว”

นิกรลุกขึ้น ส่งเสียมให้เพื่อนเกลอของเขา อาเสี่ยทรุดตัวนั่งตั้งท่าทะมัดทะแมง ยกเสียมพรวนดินเป็นจังหวะคองก้า

แล้วรากแก้วของต้นกุหลาบต้นหนึ่งก็ติดเสียมขึ้นมา

“เฮ้ย” นิกรร้องเสียงหลง

“อะไรวะ” อาเสี่ยถาม

นิกรมองซ้ายมองขวาทำหน้าเล็กลัก แลเห็นธาดาเดินนวยนาดลงมาจากตึกก็ชักใจไม่ดี

“แยแล้วโว้ย คุณธาดามาโนนแล้ว”

“ก็ช่างเขาปะไรละ”

“ช่างได้เรอะ แกดูที่ปลายเสียมซี รากแก้วต้นกุหลาบไซ้ใหม่?”

กิมหงวนสดุ้งโหยง หยิบขึ้นมาดู แล้วเขาก็หัวเราะ

“บู๊ไร้ ไซ้เมื่อไรเล่า อ้ายนี่มันรากต้นไม้อะไรก็ไม่รู้ ไม่เชื่อถามคุณธาดาดูก็ได้”

“เอาซี แกลองดู มาแล้วละ ถามคุณธาดาดูเดี๋ยวนี”

ธาดาเดินเข้ามาหยุดยืนข้าง ๆ ได้ยินถ้อยคำที่นายการุณวงศ์พูดอย่างชัดเจน

“อะไรกันจ๊ะ นายกร” หล่อนพุดยิ้ม ๆ

กิมหงวนรีบลุกขึ้น ยิ้มให้หล่อน

“เรื่องมันเป็นยังงี้ครับ ผมพรวนดินต้นกุหลาบ ถูกรากต้นไม้ต้นหนึ่งติดเสียมขึ้นมา เจ้ากรวดสู้รู้เถียงคอปเป็นเอ็นว่ารากกุหลาบ นี่ยังงี้ละครับ คุณเป็นนักเล่นต้นไม้คุณมองแพล็บเดียว คุณก็ต้องรู้ว่ามันไม่ใช่รากกุหลาบ”

ธาดาลืมตาโพล่ง ยกมือขวาทาบอก

“ตาย-ตายแล้ว นายหงวน มาเรียของฉัน ไร้ - - -”

อาเสี่ยกลืนน้ำลายเอือก

“คุณว่ารากกุหลาบหรือครับ”

ธาดาเอ็ดตะโรลั่น

“ก็ไซ้เนะซี”

กิมหงวนสดุ้งโหยง

“นี่ก็แล้ว นี่ก็ไม่คิดว่าต้องเป็นรากแก้วต้นกุหลาบ จู๊ย ๆ ๆ มีผมนี่มันแน่นพอใช้”

ธาดาเงือกำปั้นทุบหลังอาเสียดังตุ๊บ

“นี่เนาะ ยังจะพูดตื้ออีก” พูดจบก็ทำตาแดง ๆ คล้ายกับจะร้องไห้ มองดูต้นกุหลาบด้วยความรักและเสียดาย “ฉันสั่งแล้วว่า ให้ระวังที่สุด นายหงวนทำลายต้นกุหลาบฉันไป ๑ ต้นแล้ว โธ่ - ฉันเสียดายมันเหลือเกิน”

กิมหงวนยิ้มแหย ๆ

“อย่าเสียดายเลยครับ แล้วผมจะหามาให้ใหม่ กุหลาบมาเรื่อยถมเถไป”

หล่อนค้อนเขา

“ที่หลังเธออย่าพรวนดินเลย ให้นายกรเป็นคนพรวนดินเถอะ เธอเป็นคนรดน้ำก็แล้วกัน”

นิกรยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“มืออย่างผม ไว้ใจเถอะครับคุณนาย”

“ลู๊ย เรียกฉันว่าคุณนายอีกแล้ว”

กิมหงวนทำตาเขียวกับนิกร

“เรียกหม่อมแม่ เข้าใจไหม?”

ธาดาอดหัวเราะไม่ได้

“ฉันเกลียดหน้านายหงวนเสียแล้วละ กุหลาบปลูกไว้ตั้งปีกว่า เธอมาอยู่ไม่ทันไรมันต้องตายเพราะมือเธอ”

“โธ่ - คุณแม่ละก็ บ่นเป็นหมิ่นกินก้วยเตี่ยวไปได้ ผมบอกแล้วว่า ผมจะหามาปลูกให้ใหม่ ผมรับรองครับ อีก ๒-๓ วันผมจะหามาเรียกขนาดนี้มาปลูกแทน”

“เธอจะไปเอามาจากไหน”

“เถอะน่า นั่นมันเป็นเรื่องของผม หาซื้อไม่ได้ก็ชะโมยเขา”

“ตายละ ฉันไม่เอาละจ๊ะ ของชะโมย”

นิกรเอื้อมมือชี้แขนธาดาเบา ๆ

“คุยกับผมบ้างซีครับ คุณธาดา”

ธาดาหันควับมาทางนายหน้าทะเล้น

“เฮ้ะ มาชี้แขนฉันทำไมนะ”

นิกรอมยิ้ม

“ก็คุณอยากไม่คุยกับผมทำไมละ”

“พิลึก บังคับฉันได้เรอะ ทำงานกันต่อไปเถอะคะ ประเดี๋ยวก็ค้ำมีดแล้ว ต้นไม้ยังรดน้ำไม่ทั่วเลย ใครไปตักน้ำก็ไป

“สิ”
กิมหงวนทรุดตัวนั่ง ยกเสียมขึ้นพรวนดินอย่างแคล่วคล่องว่องไว นิกรยกมือทั้งสองข้างทำสละเอว ทำราวกับว่าเขาเป็นลูกชายท่านเจ้าคุณศรี ฯ

“เฮ้ย - ระวังรากแก้วจะขาดอีก ออกห่างอีกนิด นั้น - ยังงั้น เอะ - ยังงี้ชีวะ ทำอะไรมันต้องเข้มแข็งอดทน เกิดมาเป็นลูกผู้ชายก็ต้องหนักเอาเบาสู้อ ถ้าแกขยันดี ฉันจะเรียนเจ้าคุณอาวให้เลื่อนเงินเดือนให้แกอีก”

ธาดาหัวเราะเบา ๆ

“แหม - โทษุดใจจริงนะพ่อคุณ”

นายการุณวงศ์หันมามองดูหล่อน

“อ้าว-ลงมาทำไมละหนู แดดยังร้อนอยู่ ประเดี๋ยวก็จะไม่สบายหรือก”

แทนที่จะโกรธ ธาดากลับหัวเราะงอหาย นิกรเห็นหล่อนหัวเราะ เขาก็พลอยหัวเราะขึ้นบ้าง ธาดาก็ยิงหัวเราะดังขึ้นอีก อาเสี่ยววางเสียมเงยหน้าขึ้นมองดู

“อ้อ หัวเราะบ้างซิวะเรา” แล้วเขาก็ผสมโรงหัวเราะเสียงสนั่นหวั่นไหว

สักครู่การหัวเราะก็สงบเสียงลง ธาดายกมือกุมท้อง น้ำตาไหล

“โอย - เจ็บท้อง ไหมโหวะ นายกรนี่ทำให้ฉันหัวเราะวันหนึ่งตั้งหลาย ๆ ครั้ง”

นิกรอมยิ้ม

“หัวเราะที่ผมพูดตลกเก่งใช่ไหมครับ”

หล่อนสั่นศีรษะ

“ไม่ใช่หรือก๊ะ ที่ฉันหัวเราะก็เพราะแสดงท่าทางคล้าย ๆ กับคนไม่สบาย”

นิกรทำคายน

“ขอบคุณนะครับ”

ธาดาแลเห็นกิมหงวนจ้องมองดูหล่อนเสียจริง ๆ ก็รู้สึกแปลกใจ จึงกล่าวถาม

“มองอะไรฉันนายหงวน”

อาเสี่ยวเขยิบเข้ามาใกล้หล่อนอีก

“วันนี้คุณธาดาทำผมสวยกว่าทุก ๆ วัน ผมก็เลยอดมองดูไม่ได้”

ธาดายกมือแตะเรื้อนผมของหล่อน

“แบบนี้สวยหรือนายหงวน”

“ครับ สวยจริง ๆ ให้ตายโหงตายท่าซีครับ”

ธาดาว่า “สาวใช้คนใหม่ของฉันเขาทำให้ ฉันเองก็ชอบวิธีแต่งผมแบบนี้เหมือนกัน”

นิกรถามหล่อนอย่างนอบน้อม

“มีสาวใช้มาสมัครทำงานใหม่หรือครับ คุณธาดา?”

“จ๊ะ - มาด้วยกัน ๒ คน คนหนึ่งชื่อฉวนล อีกคนหนึ่งชื่อประไพ สวยและน่าเอ็นดูทั้งคู่ หน่วยก้านท่าทางไม่น่าจะตก
ระกำลำบากเลย ฉันรักเขามากทีเดียว”

๒ เกลใจเด่นทักทัก ต่างมองดูหน้ากัน

“รูปร่างเป็นยังไงครับ” กิมหงวนถาม

ธาดาพาชื่อตอบตามตรง

“คนที่ชื่อฉวนลรูปร่างสูงโปร่ง ผิวเนื้อขาว”

อาเสี่ยวพูดต่อ

“หน้ารูปไข่ มีไฟที่ริมฝีปากบนซ้ายไหมครับ นัยน์ตากลมโต คิ้วดก”

“เอ๊ะ ทำไมเธอรู้”

กิมหงวนรีบพูดกลับเกลื่อน

“แะะ แะะ ผมพูดเดา ๆ ส่งเดชครับ”

“อ้อ เธอก็อวดเก่งมาก ถูกแล้ว แม่นวลสาวใช้คนใหม่ของฉัน ใบหน้ารูปไข่ นัยน์ตากลมโต คิ้วดก มีไฟที่ริมฝีปาก”

นิกรหายใจไม่ทั่วท้องเลย

“แล้วคนที่ชื่อประไพล่ะครับ”

“แม่ประไพหน้าเอ็นดูมาก เหวบางร่าจ้อย แก้มตอบนิดหน่อย ปากนิตจมุ๊กหน่อย แล้วก็พูดเป็นต่อยหอย”

๒ สหายมองหน้ากันอีก

“แม่ละว้าย” กิมหงวนพูดแผ่วเบา

นิกรพยักหน้าเห็นพ้องด้วย

“ถ้ามันถึงตาย”

ธาดาขมวดคิ้วย่น

“พูดอะไรกันจ๊ะ”

เสี่ยหงวนผินยิ้ม

“พูดถึงกุหลาบต้นนี้ครับ เจ้ากรเขาว่า ถ้ามันตายแน่ ๆ”

ธาดาเกิดโมโหขึ้นมาอีก เพราะความเสียดายกุหลาบของหล่อน

“ถ้าเธอ ๒ คนทำต้นไม้ของฉันตายอีกละก็ เป็นชัดใจกันละ” พูดจบหล่อนก็หมุนตัวกลับ เดินทอดน่องตรงไปที่
ตึกใหญ่

นิกรกับกิมหงวนเสียขวัญเสียกำลังใจไปตามกัน ใบหน้าซีดเผือด

“เจ้าพลกับดิเรกเล่นงานเราเสียแล้ว” นิกรพูดเสียงเครือ “สาวใช้คนใหม่ของคุณธาดาจะต้องเป็นเมียของเราอย่าง
ไม่ต้องสงสัย ทำไงดีว้าย หงวน”

อาเสี่ยถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ทำไงล่ะ มีอยู่ทางเดียว คือหลบหนีไปจากบ้านนี้โดยเร็วที่สุด ก่อนที่เมียของเราเขาจะพบเราเข้า”

นิกรพยักหน้าซ้ำ ๆ

“ไป - หงวน รีบกลับไปกระท่อมเราเถอะ ปีนกำแพงออกทางหลังบ้านก็แล้วกัน”

ครั้นแล้ว ๒ สหายก็รีบเดินดุ่ม ๆ ไปจากที่นั่นตรงมายังกระท่อมของเขา ทั้งกิมหงวนและนิกรมีกิริยาลุกลี้ลุกลนผิดปกติ ๒ เกล่อเข้าไปในกระท่อมทำยสวนซึ่งเป็นที่อยู่ของเขา ต่างไม่ได้พูดอะไรกันเลย ลงมือเก็บเข้าของลงกระเป๋าดูทาง
อย่างรีบร้อน

ในเวลาเดียวกันนี้เอง นवलลอบกับประไพก็ปรากฏตัวขึ้นในบริเวณสวนดอกไม้ของบ้าน ‘วุฒิไกร’ แม่เสี่ยทั้ง ๒
แต่งกายชุดเดียวกันกับเมื่อตอนมาสมัครงาน ต่างถือคุ่นแสมคนละดุ้น ๒ นางที่ยวดเดินค้นคว้าหาตัวกิมหงวนกับนิกร ใบ
หน้าของนवलลอบกับประไพเคร่งขรึมน่ากลัว

“ถ้าจะอยู่กระท่อมปลายสวนกระมังคะ คุณไผ่” นवलลอบพูดเสียงหนัก ๆ

ประไพมองไปทางขวามือ

“นั่นนะซีคะ ตามไปดูให้ถึงที่”

“เดี๋ยวก่อนคะ คุณไผ่ เราปรึกษาให้เรียบร้อยเสียก่อน คุณไผ่อย่าทำใจอ่อนไม่ได้না”

ประไพเค้นหัวเราะ

“อย่างกลัวเลยคะ เรื่องใจอ่อนเป็นไม่มี วันนี้ถ้าไฟเอาเลือดหัวฟอกรอกไม่ได้ ไผ่ยอมให้คุณนवलเตะเลย”

นवलลอบยิ้มออกมาได้

“ดิฉันก็เหมือนกัน ถ้าทำไม่ได้อย่างพูด คุณไผ่ไม่ต้องนับถือดิฉัน”

“ตกลงคะ ไปเถอะ ไผ่คันมือคันไม้เต็มทนแล้ว ต้องตีให้จำปะเลย ง่า - ตีตรงไหนตีคะ หน้าแข้งหรือหัวเข่า”

“อู๊ย ตีหัวซีคะ ตีหน้าแข้งหรือตีหัวเข่าเอาอะไรกัน ต้องตีศีรษะหรือคอต่อ”

ประไพยิ้มแห้ง ๆ

“คอต่อถ้าจะไม่เหมาะคะ ตีไม่ตีตายโหงเลย”

“ช่างประไรคะ ตายเสียก็ดี ผัวลับประรังเคนนี้ดิฉันอดทนระอาใจเต็มทนแล้ว เจ้าผู้ไม่รู้จักจบจักสิ้น ชาตินี้มันต้อง
แล้วเนื้อเอาเกลือกหาถึงจะสาสม”

“จริงคะ ม่ายก็ผ่าท้องเอาขี้เลื่อยยัด”

๒ นางหัวเราะขึ้นพร้อม ๆ กัน แล้วนวนลลอก็เดินนำหน้าพาประไพไปยังกระท่อมที่พักของคนทำสวน
พอมาถึงหน้ากระท่อม นवलลลอกับประไพก็แลเห็น ๒ เกล่อกำลังรีบเร่งเก็บข้าวของอย่างร้อนรน นवलลลอกับ
ประไพค่อย ๆ ขึ้นบันไดหน้ากระท่อม ยืนเด่นเป็นสง่าอยู่หน้าประตู

กิมหงวนเงยหน้าขึ้นมองมาทาง ๒ นางโดยบังเอิญ เขายิ้มให้นวนลลลอกเมียรักของเขา แล้วก้มหน้าก้มตาเก็บของ
ต่อไป พอนึกขึ้นได้ว่าผู้ที่เขายิ้มให้คือนवलลลลอก เสียหงวนก็ร้องสุดเสียง

“ไอ้ยา!”

นิกรกำลังพับเสื่อกางเกง

“ร้องอะอะอะไรวะ อ้ายเสีย ก้าวเมียจนกินไปละซี”

กิมหงวนคลานเข้ามากะชิบกะซาบข้างหูนิกร

“ความตายกำลังคลานคืบเข้ามาหาเราแล้ว”

นิกรลืมตาโพล่ง กะชิบถาม

“ความตายรูปร่างหน้าตามันเป็นยังไงวะ”

อาเสียขัดใจขึ้นมากก็ชี้มือไปทางประตู

“โน่น เห็นไหม? ยืนถือต้นแสมอยู่นั่น”

นายการุณวงศ์เย็นวาบไปหมดทั้งตัว ไม่กล้ามองไปที่ประตูกระท่อม ประไพแก้มองระแ่มดัง ๆ ทั้งนิกรกับกิมหง
วนหัวใจแทบหยุดเต้น หน้าต่างกระท่อมทั้ง ๒ บานมีลูกกรงไม้กัน หมดหนทางที่จะหลบหนีได้

นวนลลลอกับประไพต่างสามซุมเดินรื้อเข้าไปหาสามีของหล่อน ๒ สหายตัวสั้นนั่งงกค้อย ๆ ลูกขึ้นยืน

“อ้อย ก้าวแล้วจะแม่” อาเสียพูดน่าสงสาร

นวนลลลลอกเงื้องัดต้นแสมประเคนลงกลางศีรษะกิมหงวนเต็มแรงเกิดเสียงดังโป๊ก อาเสียยืนอมยิ้มนิ่งเฉย

“มาทำไมที่นี่” แม่เสียคุกคาม

เสียหงวนใจคอไม่อยู่กับเนื้อกับตัวแล้ว

“ปละ-เปล่าจ๊ะ”

“อย่าปฏิบัติ สาราภาพตามตรงเดี๋ยวนี้ว่าเฮียมาอยู่บ้าน ‘วุฒิไกร’ ทำไม”

“เจ้ากรเขาชวนมาจ๊ะ”

“อ้าว” นิกรเอ็ดตะโล “ทำไมถึงมาซัดกันล่ะไว้ย”

“ก็กลัวหัวแตกนี่หว่า”

“แล้วฉันก็แยะนะซี แกเป็นคนชวนไม่โชรี ทลิ่งมาซัด”

ประไพยกหลังมือตบหน้านายการุณวงศ์ดังเพียะ

“บอกมาตามตรง ใครเป็นคนออกความคิดในเรื่องนี้ และมีจุดประสงค์อะไรเท่าที่ยอมมาเป็นคนทำสวนเจ้าคุณศรี

ฯ”

นิกรยกมือไหว้เมียของเขา

“เดี๋ยวก่อนจ๊ะ เมียจ๋า พี่ยินดีแกลงความให้ทราบทั้งหมดโดยไม่ปิดบัง แต่อยากจะรู้ว่า ไพรู้ได้อย่างไรว่าพี่กับ
เจ้าหงวนมาอยู่ที่นี่”

ประไพพูดโพล่งออกมา

“คุณพลกับคุณหมอบอก”

นิกรหัวเราะลั่น

“ดีแล้ว ถ้าเช่นนี้พี่จะเล่าความจริงให้พี่และคุณนวลทราบ แต่ว่าเพื่อความปลอดภัย วางดุ้นแสมเสียก่อนไม่ดีกว่าหรือ
จ๊ะ”

ประไพตวาดแว๊ด

“ไม่จำเป็น ถือไว้แบบนี้แหละดี เร็ว-เล่ามา โปอยากรู้ความจริงนัก”

นายการุณวงศ์ถอนหายใจอีกครั้งหนึ่ง

“เรื่องมันเป็นยังไงจ๊ะพี่ เรา ๓ คนคือเจ้าพล เจ้าหงวนและพี่-คุณนิกร แต่มีความเสน่หาในตัวคุณธาดาลูกสาวท่าน
เจ้าคุณศรี ฯ ตอนนี้เราก็กัดพ่นกันขึ้นว่า คุณธาดาจะรักใคร่”

ประไพโบกมือ

“เดี๋ยว-เดี๋ยว อย่าเพิ่งเล่า หมั่นใส่เต็มทนแล้ว ขอตีกระบานสักทีหนึ่งก่อนเถอะ เจ็บใจนัก มา-ก้มหัวมาดี ๆ”

นิกรหน้าจ้อย

“เบา ๆ น้อยนะจ๊ะ ไหว้ละ”

ประไพเค้นหัวเราะ

“ไม่มีความเมตตาปราณีอะไรที่จะให้กรแล้ว นึกถึงพ่อแก้วแม่แก้วให้ดี ระวัง ๑-๒- - “

“เป้ง เป้ง ๆ ๆ” นิกรร้องลั่น

ประไพกับนวลล่อหัวเราะลั่น ต่างพากันมองดูนายการุณวงศ์ กิมหงวนผลัดหน้านิกร

“เปลี่ยนสัญชาติเมื่อไรวะ ร้องยังกระตือรือร้นข้าว”

“มันกลัวดุ้นแสมนี่หว่า”

ประไพตวาดแว๊ด

“ยังไม่ทันตีเลย ร้องเสียเสียงหลง มาก้มหัวลงมาดี ๆ”

นิกรถอนหายใจเฮือกใหญ่

“โธ่ - ไม่ตีไม่ได้เรอะ ตบหน้าสัก ๓ ทีก็ยังดี ซี - โปคนดีคนดี”

“อย่า อย่ามาประจบไม่สำเร็จหรือ อยากเป็นเจ้าผู้ประตูดิน กลัวอะไรกะดุ้นแสม บอกให้ก้มหัวลงมาเข้าใจใหม่
ขึ้นรำไรประเดี๋ยวแม่แพนยับเลย”

นายหน้าทะเล้นทำปากขมุขมิบ

“เอา-อยากตีก็ตี ดีเหมือนกัน ตีเสียให้ตายโหงตายห้ารู้แล้วรู้รอด”

“อู๊ย พุดจาหยาบคายจริงเชียว ง่า - ขอโทษนะคะกร สิ่งใดที่ได้ล่วงเกินด้วยกายกรรม วาจกรรม และมนิกรรม
โปรดอโหสิให้ด้วย”

“อ้าว” นิกรร้องสุดเสียง “ใจคอจะตีให้ตายคาที่เชียวหรือประไพ”

แม่งามหัวเราะ

“ใครบอกละ”

“ก็แล้วทำไมต้องขอโทษขอโพยกันด้วย”

“เขารวมดาเมียดีอย่างไฟก็ต้องรู้จักเคารพผัว การตีกระบานผัวเป็นการดูหมิ่น ก็ควรจะกล่าวคำขอโทษขอโพย
เสียก่อนตามธรรมเนียมใหม่ล่ะคะ”

นิกรหัวเราะ

“เอา - เชิญคุณแม่เลือกดีตามสบาย”

ประไพเคาะตุ้มแสมลงไปหน้าผากนิกรติด ๆ กันหลายครั้ง แล้วยกขึ้นฟาดลงไปกลางกระหม่อมเขาค่อนข้างแรง
นิกรยืนอมยิ้มนิ่งเฉยทำตาปริบ ๆ สักครู่ร่างของเขาก็โงนเงนหงายผล็วลงกลางห้อง

“อู๊ยตาย!” นवलลอร้องลั่น “ทำไมรุนแรงยั้งี้ละคะ คุณไฟ”

ประไพจู๋ปากพลางโบกมือ

“อย่าวิตกเลยคะ กรของไฟเขาลงหลุมานคลุกฝุ่น ถูกตีครั้งแรกเพียงเบา ๆ ก็อยู่หมัด แต่ถ้าซ้ำเป็นครั้งที่ ๒ จะฟื้น
ขึ้นมาทันที คอยดูนะคะ”

นิกรหลับตาพูดพึมพำ

“ไม่ได้ลงหลุมานคลุกฝุ่นหรือกนะจะบอกให้”

กิมหงวนก้มลงประคองเพื่อนเกลอของเขาให้ลุกขึ้นด้วยความยากลำบากยากเย็น แล้วอาเสี้ยก็ตบศีรษะนายกา
รุดวงศ์เบา ๆ

“โง่ เจ็บไหม พรอคพวก”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

“เอาอยู่เหมือนกัน” พูดพลางยกมือคลำศีรษะ “เคราะห์ดีไม่ยักกะแตก อูย - ปูดขึ้นมาขนาดลูกมะนามบ่อมเห็น
จะได้”

ประไพยกมือชี้หน้าเขา

“พ่อตัวดี ฟังเล่าไฟก็รู้แล้วว่า คุณพล อาเสี้ยและกรรักคุณธาดา ดีแล้วละคะ จะอยู่เป็นคนทำสวนที่นี้ต่อไปก็แล้ว
กัน ไฟจะกลับบ้านและเราทั้งสองเป็นอันว่าขาดผัวขาดเมียกันตั้งแต่บัดนี้ เมื่อฝ่ายหนึ่งไม่มีความรักอีกฝ่ายหนึ่ง การอยู่รวม
กันก็เท่ากับเป็นมารประหารความสุขกันเท่านั้นเอง ไผยินดีเปิดทางให้พี่ ที่มีเมียใหม่ได้ ไฟก็หาผัวใหม่ได้”

“ฮั๊ก” นิกรร้อง “ลองดูหน่อยเถอะน่า ขึ้นมีผัวใหม่อ้ายกรไม่ยั้งไม่ใช้ลูกคน”

“หน้อย ที่ตัวทำไม่คิดจะมีเมียใหม่ได้”

“โธ่ ไม่จริงไม่จริงอะไรหรือน้ำไฟ พี่ทำเจ้าชู้ส่งเดชไปยั้งั่นเอง อย่าว่าแต่คุณธาดาเลย ถึงแม่เทพธิดาจะมีจริง
เหมือนกับเขาว่าพี่ก็ไม่ต้องการ ความรักของพี่ปักแน่นปักอยู่กับประไพคนเดียวเท่านั้น”

ประไพน้ำตาคลอหน่วย

“อย่ามาพูดเลย โทษต่อแหลว่าไปปากน้ำไฟ ที่แท้มาเป็นคนทำสวนอยู่ที่นี่ นำหัวเราะ ลูกเจ้าคุณบุญหนักศักดิ์
ใหญ่ ยอมเป็นคนใช้เขา”

นิกรพยักหน้าหนึ่ง ๆ

“นั่นนะซีจ๊ะ มนุษย์เรานี้มันชอบกล”

ประไพยกกำปั้นทุบนิกรดังพลั๊ก

“นี่แน่ะ เจ็บใจนัก ฮือ - ฮือ เมียยังสวยออกอย่างนี้ยังเป็นอื่น ตีละ เลิกกันดีกว่า” พูดจบประไพก็เดินร้องไห้ออกไป
จากกระท่อม

นิกรร้องไห้โฮ

“เมีย - เมียจำ เมียไว้ว กลับมาก่อน โฮ ๆ ๆ” แล้วเขาก็รีบคว้ากระเป๋าสื่อผ้าเดินตามประไพไป

กิมหงวนยิ้มให้แม่เสือนवलลอรอ

“เจ้ากรนี่มันจะบ้านะจะนวน อยู่ดี ๆ ยอมตัวเป็นคนทำสวน”

นวลลอบตวาดแหว็ด

“เฮียก็เหมือนกัน”

อาเสี้ยสดุ้งโหยง

“อ้อ จริงจ๊ะ รวมความเฮียก็บ้า อ้ายกรก็บ้าพอ ๆ กัน นวลอย่าถือสาหาความเลยจ๊ะ โบราณเขาว่า อย่าถือคนบ้า
อย่าว่าคนเมา โยนดุ้นแสมทิ้งเสียเถอะจ๊ะ ดีเสียตีหมาดีกว่า”

นวลลอบหน้าอเหมือนม้าหมากรุก

“เฮียอย่าพยายามพูดกลบเกลื่อนหน่อยเลย นวลตั้งใจแน่วแน่แล้ว ถ้านวลไม่เลิกกับเฮีย นวลก็ต้องขอเอาเลือดหัว
ออก ๑ แผล”

เสี้ยหงวนกลืนน้ำลายเอี๊ย

“การตีหัวเขานะ บาปกรรมนะจ๊ะ”

“อ้อ บาบก็ช่างมัน นวลไม่กลัว ชีนกลัวบาปอีกหน่อยคนอื่นเขาก็เอาหัวไปกินเท่านั้น แล้วก็หัวอย่างเฮีย เผลอได้
เมื่อไร ไวไฟเสี้ยยิ่งกว่าน้ำมันเบนซิน”

กิมหงวนพูดเสียงอ่อย

“ทีนี้เฮียจะเป็นน้ำมันหมูละจ๊ะ จูดยาก ๆ น้อย”

“อมพระมาพูดก็ไม่เชื่อ ก็ร้อยหนแล้วที่เฮียเป็นเจ้าของอย่างนี้ จับได้ไ่ทันก็แก้ว่า ทีหลังไม่ทำ ถ้ามจริง ๆ เอะอะ
เฮียอยากมีเมียใหม่รี”

อาเสี้ยสิ้นศีรีระ

“ไม่ - ไม่รับประทานละจ๊ะ เพียงคนเดียวยังแยะอยู่แล้ว”

“ยังงั้นเฮียเจ้าชู้เอาอะไรกัน”

“เจ้าชู้มันเล่นไก่ ๆ จ๊ะ”

“ยังงั้นหรือคะ ถ้าเพื่อนวลจะตีกระบานเฮียเล่นไก่ ๆ บ้าง เฮียจะว่ายังไง”

กิมหงวนผินหัวเราะปลอบใจตัวเอง

“เลือดมันก้อออกไก่ ๆ นะซีจ๊ะ”

นวลลอบมองดูดุ้นแสมในมือของหล่อน ینگั้งไปสักครู่ก็กล่าวถามเขา

“เฮียขา”

“เจ้าขา” อาเสี้ยขานรับแผ่วเบา ๆ

“ยังรักเฮีย ยังต้องการเมียอยู่ไม่ใช่หรือคะ ขอให้บอกนวลตามตรงไม่ต้องเกรงอกเกรงใจ”

“จะบอกตามตรงหรือจะบอกเล่น ๆ เฮียก็ต้องตอบว่า เมียคู่ชีวิตของเฮียก็คือนวลนี่แหละ แะะ - แะะ ร้องเพลงน้ำ
ตาแสงได้เสี้ยหน่อยดีไหม?”

แม่เสี้ยอมยิ้ม

“ลำบากนักก็อย่าร้องเลยคะ”

“จริง เฮียก็ว่ายังงี้”

นวลลอบยกมือซ้ายจับแขนขวาของหล่อน

“อย่าตลก ไม่ขันเสี้ยแล้วละคะ ตอบคำถามของนวลเสี้ยเดี๋ยวนี้ว่า เฮียยังรักยังต้องการนวลอยู่ใช่ไหม?”

“โธ่ ก็ใช่ะซี ไม่น่าจะถามเลย”

นวลลอบอมยิ้ม

“ถ้ายังงั้น นวลก็จะเลิกล้มความคิดที่จะหย่ากับเฮีย”

กิมหงวนโผล่เข้ากอดหล่อน แต่ถูกแม่เสื้อผลักหน้าเธอออกไป

“อย่าเพิ่งดีใจให้มากนัก นวลจะอยู่ร่วมทุกข์สุขกับเฮียต่อไปก็จริง แต่- -”

เสี่ยหงวนรีบพูดต่อ

“แต่นวลต้องตีกระบานเฮีย ๑ ที”

นวลล่อหัวเราะ

“คะ ตกลงไหมคะ ถ้าไม่ตกลงเราก็กินกันตั้งแต่บัดนี้”

กิมหงวนนิ่งตรึงตรอง

“ขอเวลาให้เฮียคิดสัก ๕ ชั่วโมงได้ไหมจ๊ะ”

“อ้อ เฮียใจคะ นาที่เดียวก็ไม่ยอมให้เร็ว ตอบมาเดี๋ยวนี้อย่าชักช้า ถ้าเฮียไม่ตอบนวลจะเข้าใจว่า เฮียไม่ยอมให้ นวลตีหัว แล้วนวลก็จะเลิกกับเฮียทันที”

อาเสี่ยรีบพูดโดยเร็ว

“เอา - ตกลงหยวน” พูดจบก็ก้มศีรษะให้อย่างอาภัพ

นวลล่อยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ถอยหลังออกมา ๒ ก้าว เงียดุ้มแถมขึ้นสุดแขนฟาดลงกลางศีรษะกิมหงวนดังเต็มรัก

“โป๊ก!”

ร่างอันสูงชลุ้ยยืนเงยเงนไปมา นัยน์ตาซ้อนกลับหูอื้อ แลเห็นดาวเป็นประกายยับ ๗ นวลล่อแปลกใจยิ่งนักที่ศีรษะกิมหงวนไม่ยักแตก

“เฮีย - เฮียคะ”

เสี่ยหงวนค่อย ๆ ล้มลงกลางห้อง

“โถ - สลบเซียวหรือคะ”

กิมหงวนพูดเบา ๆ

“ก็สลบนะซี ล่อเสี่ยเต็มเหนี่ยวใครจะไปทนได้ โขย - - สลบแล้ว”

“ตายจริง แล้วนวลจะแก้ไขอย่างไรละ ปฐมพยาบาลก็ไม่เป็นเสียด้วย”

อาเสี่ยตวาดเว็ด

“ไม่รู้เรอะ อยากรู้เขาทำไมละ”

นวลล่อแกล้งทำเป็นนิ่งตรึงตรอง แล้วพูดเปรย ๆ

“อ้อ - นึกได้แล้ว คนสลบต้องเอาน้ำราด ๑ ถึงจึงจะฟื้น”

ก่อนที่นวลล่อจะเดินเข้าไปในครัวหลังกระท่อม กิมหงวนก็พรวดพราดลุกขึ้นยืน

“นวล นวลจำ เฮียฟื้นแล้ว”

แม่เสื้อยิ้มให้เขา โยนดุ้นแถมทิ้ง

“ไป - กลับบ้านเถอะคะ คุณพลกับคุณหมอะจะต้องถูกคุณนั่นและคุณประภาลงโทษโดยวิธีนี้เช่นเดียวกัน”

กิมหงวนหัวเราะ

“ดี - สมน้ำหน้ามัน เฮียต้องยุคนั่นให้ตีกระบานเจ้าพลให้เต็มรัก มันกับเจ้าดิเรกเป็นคนบอกนวลใช้ใหม่ละว่า เฮียกับเจ้ากรมาเป็นคนทำสวนอยู่ที่นี่”

แม่งามพยักหน้า

“คะ”

อาเสียยกมือคำสั่งีระระสุดปากเปล่า ๆ ต่อจากนั้นเขาก็เก็บพับเสื้อผ้าลงกระเป๋าเดินทาง นवलลอขี้นมองอย่าง
ปลงอนิจ นึกไม่ถึงว่าตัวของหล่อนจะอุตริวิตถานอย่างนี้ ครั้นแล้วอาเสียก็ชวนนवलลอเดินออกจากกระท่อม

จ๊ะเอ๋ สิ้นสุดลงด้วยความแปลกใจของเจ้าคุณศรี ฯ และธาดา เมื่อ ๒ สหายพาเมียของเขาขึ้นไปกราบลาท่าน
และแถลงความจริงทั้งหมดให้ทราบ เจ้าคุณศรี ฯ หัวเราะอย่างขบขันที่สุดในชีวิตของท่าน ก่อนที่จะจากไป ท่านเจ้าคุณได้
ให้พร ขอให้ นิกรกับประไพ กิมหงวนกับนवलลอ จงรักกันถนอมกัน และอยู่ร่วมกันจนกว่าจะตายจากกันไป ๒ หนุม ๒
นางต่างกราบรับคำพรของท่าน และพากันออกไปจากบ้าน 'วุฒิไกร'

เจ้าคุณศรี ฯ ได้บันทึกไว้ในความทรงจำของท่าน ครั้งหนึ่งมหาเศรษฐีแห่งประเทศไทยและลูกเศรษฐีอีกคนหนึ่ง
ได้มาทำงานเป็นคนทำสวนของท่าน

จบ

พิมพ์ครั้งแรกโดยสำนักพิมพ์ บรรณาคาร เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๘๙